

JEFF SHARLET
(t.vấn chuyên ngữ)

NGÀI LÀ
THIÊN
SỨ?

*đi vào thế giới của
sự sùng bái cá nhân*

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
2023

JEFF SHARLET: NGÀI LÀ THIÊN SỨ?

Nhà văn Sharlet đã nhìn thấy tận mắt một giáo phái mang tên Trump, coi ông ta là Thiên sứ (*the chosen one*) sai xuống để lãnh đạo nước Mỹ và để... trừng phạt nước Mỹ. Họ coi những lời Trump nói, tweet, kể cả những động tác nháy mắt, hươ tay múa chân là Phúc Âm (*phúc âm của Trump – the gospel of Trump*). Họ, những tín đồ (*disciples*) của Trump, tự cho mình là những người nhận được ơn soi sáng của Chúa Thánh Thần (một khái niệm thuần túy Kitô giáo) để có thể nhận ra điều xấu trong cái vẻ ngoài tốt lành, điều tốt lành trong cái vẻ ngoài xấu xa dung tục.

Chính nhờ vậy, họ nhìn ra được sự thần thánh thiêng liêng ẩn chứa trong những lời nói, hành vi của Trump mà người thường – *kẻ chưa được ơn soi sáng* – cho là dung tục, là ngô nghê, là ngu dốt, là sai trái (T.Vấn)

Jeff Sharlet
(T.Vấn chuyển ngữ)

“Ngài là thiên sứ được Chúa sai
xuống để lãnh đạo nước Mỹ”:

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu

2023

Jeff Sharlet

“He’s the Chosen One to Run America”: Inside the Cult of Trump, His Rallies Are Church and He Is the Gospel

VANITY FAIR JUNE 2020

Đi vào thế giới của sự sùng bái cá nhân...

MỞ

Bây giờ là tháng 11 năm 2023. Chỉ còn một năm nữa là đến kỳ bầu cử tổng thống Hoa Kỳ 2024. Cựu Tổng Thống Donald Trump đã tuyên bố quyết định tái tranh cử chức tổng thống từ gần 3 năm trước. Và hiện ông ta đang là người dẫn đầu cuộc đua tranh chiếc vé đại diện của đảng Cộng Hòa, bất kể ông ta hiện đang phải đối đầu với hàng chục vụ án kiện tụng, trong đó có hai vụ quan trọng nhất mà ông ta bị truy tố với tư cách tội nhân hình sự. Nhóm cử tri “gà nhà” (base) của Trump chiếm đa số áp đảo trong số các cử tri của đảng Cộng Hòa, nên dư luận nước Mỹ đã không coi đó là một điều ngạc nhiên nữa.

Nhưng câu hỏi, tại sao cho đến nay, sau bao nhiêu sự kiện xảy ra liên quan đến Trump đã được phô bày như ban ngày trước công luận, vậy mà vẫn còn một số người đồng đảng (hơn một phần ba nước Mỹ) vẫn tiếp tục coi Trump như là một vị cứu tinh của mình?

Lịch sử nước Mỹ đã cho thấy, bất cứ một chính trị gia nào, Dân Chủ hay Cộng Hòa, dù chỉ dính vào một phần rất nhỏ những bê bối mà Trump hiện đang phải đối phó, cũng đã đủ để bị loại ra khỏi diễn đài chính trị và sẽ không bao giờ có thể phục hồi lại được như cũ.

Nhưng quy luật ấy không hề áp dụng cho Trump.

Thiên phóng sự điều tra “*Ngài Là Thiên Sứ Được Chúa Sai Xuống Để Lãnh Đạo Nước Mỹ*” của nhà văn người Mỹ **Jeff Sharlet** thực hiện từ 4 năm trước, ít nhất cũng sẽ giúp những người quan tâm có được phần nào câu trả lời.

Tháng 7 năm 2020, chúng tôi đã chuyển ngữ thiên phóng sự này và cho giới thiệu từng kỳ trên trang T.Vấn & Bạn Hữu. Nay, nhân nước Mỹ lại đang sắp sửa bước vào khoảng thời gian sôi động của cuộc tranh cử tổng thống, và nhân vật Donald Trump hầu như đã chắc chắn sẽ giành chiếc vé của đảng Cộng

Hòa, ngoại trừ việc ông ta có thể bị kết án tù hình sự về tội chiếm giữ bất hợp pháp các tài liệu tối mật liên quan đến an ninh quốc gia và tội âm mưu lật đổ chính quyền hợp pháp sau cuộc bầu cử tổng thống tháng 11 năm 2020. Thậm chí ngay cả việc ông ta có ngồi tù thì khả năng tranh cử tổng thống của Trump có vẻ như vẫn không bị ảnh hưởng.

Chúng tôi quyết định hiệu đính và tập hợp bản chuyển ngữ nói trên thành một ấn bản điện tử dạng PDF để phục vụ nhu cầu tìm hiểu của độc giả.

T.Vấn & Bạn Hữu

Tháng 11 năm 2023

Lời người dịch (Trước Khi Vào Bài):

Donald Trump là một hiện tượng chưa từng có tiền lệ trong lịch sử chính trị văn hóa xã hội Hoa Kỳ. Điều này ai cũng biết, cũng đồng ý. Hơn nữa, “*hiện tượng*” này còn là cuộc đấu tranh gay gắt, khốc liệt giữa hai phe đối nghịch: Ủng hộ Trump (Pro-Trump) và chống Trump (Anti-Trump) hiện đang diễn ra, nhất là trong bối cảnh chỉ còn 4 tháng nữa là tới kỳ bầu cử tổng thống, quyết định số phận của Trump, ông ta sẽ tái đắc cử thêm một nhiệm kỳ nữa

hay trở thành tổng thống 1 nhiệm kỳ, gia nhập hàng ngũ của các cựu tổng thống Jimmy Carter và George H. Bush (Bush cha).

Đã có quá nhiều điều được nói, viết, bàn luận về Trump, về con người, về quá khứ, về tư cách, về tất cả những gì Trump nói, làm, trong đời sống riêng cũng như với tư cách nguyên thủ quốc gia. Nếu đem những chuẩn mực bình thường để đo lường, đánh giá tư cách và khả năng của Trump sau hơn 3 năm đảm nhận nhiệm vụ tổng thống, thì từ trước tới nay lịch sử nước Mỹ cho thấy, chưa có một chính khách nào tồn tại được lâu như vậy, thậm chí cũng khó mà được một đảng như đảng Cộng Hòa đề cử vào vai trò ứng cử viên tổng thống.

Nhưng hiện nay, sau tất cả những thất bại trong việc đối phó với đại dịch Covid-19, với sự bất ổn gây ra bởi phong trào chống kỳ thị chủng tộc của người da màu và một nền kinh tế đang đứng mấp mé ở bờ vực một cuộc suy thoái trầm trọng, uy tín chính trị của tổng thống Trump tuy có giảm sút đáng kể, nhưng mức độ ủng hộ của nhóm cử tri “gà nhà” (base) của ông ta hầu như không bị lung lạc, bất kể những yếu tố sống chết như vừa nêu trên.

Đã có nhiều nghiên cứu, khảo sát về mọi khía cạnh: Lịch sử chính trị, hoàn cảnh kinh tế, trình độ giáo dục văn hóa, tầm ảnh hưởng của các mạng truyền thông xã hội (bao gồm cả sự lan truyền tin vịt, với động cơ là sự cố ý nhằm các mục đích trục lợi hay ủng hộ quan điểm chính trị của mình, hay đơn giản chỉ là vô tình không biết, tặc trách thiếu suy nghĩ v.v.v...). Dường như, càng nghiên cứu, người ta càng có thêm những bất đồng với nhau trong việc đánh giá hiện tượng Trump và “base” của ông ta.

Bài phóng sự: “*He’s the Chosen One to Run America*”: *Inside the Cult of Trump, His Rallies Are Church and He Is the Gospel*, của nhà văn, ký giả Jeff Sharlet, đăng trên tạp chí Vanity Fair ngày 18/6/2020 là một nỗ lực – có thể tạm gọi là một “*thiên phóng sự điều tra*” theo cách phân loại thông thường của báo chí Việt Nam – nhằm đi tìm câu trả lời cho vấn đề mà cả nước Mỹ đang quan tâm.

Sharlet đã bỏ ra nhiều tháng trời, tham dự các cuộc tập họp vận động tranh cử (Rallies) của Trump từ Pennsylvania, tới Louisiana, cho tới Florida, cùng sinh hoạt chung với các cố động viên nòng cốt của Trump. Trong đó, có nhiều người đã bỏ cả công ăn việc làm đi theo Trump, tự dùng tiền túi trang trải

các chi phí về ăn, ở, di chuyển, cờ quạt, quần áo mang hình ảnh Trump hay các nội dung xiển dương sự ủng hộ Trump. Nơi nào có Trump tập hợp, nơi đó có họ. Không chỉ một, mà hàng ngàn người như vậy.

Theo Sharlet, ông đã tìm ra mẫu số chung liên kết họ với Trump. *Đó một sự tin tưởng nhuộm màu sắc tôn giáo, là một sự pha trộn giữa đức tin Kitô giáo, sự sùng bái cá nhân và cả sự sùng bái những loại thuyết âm mưu xiển dương bởi những đầu óc không bình thường. Với họ, Trump là hình ảnh cụ thể, bằng xương bằng thịt của sự tổng hợp đó.*

Nhà văn Sharlet đã nhìn thấy tận mắt một giáo phái mang tên Trump, coi ông ta là Thiên sứ (*the chosen one*) sai xuống để lãnh đạo nước Mỹ và để... trừng phạt nước Mỹ. Họ coi những lời Trump nói, tweet, kể cả những động tác nháy mắt, huơ tay múa chân là Phúc Âm (*phúc âm của Trump – the gospel of Trump*). Họ, những tín đồ (*disciples*) của Trump, tự cho mình là những người nhận được ơn soi sáng của Chúa Thánh Thần (một khái niệm thuần túy Kitô giáo) để có thể nhận ra điều xấu trong cái vẻ ngoài tốt lành, điều tốt lành trong cái vẻ ngoài xấu xa dung tục.

Chính nhờ vậy, họ nhìn ra được sự thần thánh thiêng liêng ẩn chứa trong những lời nói, hành vi của Trump mà người thường – *kẻ chưa được ơn soi sáng* – cho là dung tục, là ngô nghê, là ngu dốt, là sai trái. Và chẳng, như lời kinh thánh, Chúa chọn những kẻ tội lỗi làm khí cụ thi hành ý chí của mình là có một mục đích, họ so sánh Trump với vua David của người Do Thái mà kinh thánh nói đến, *một kẻ tội lỗi nhưng được Chúa chúc phúc*.

Cũng với ơn soi sáng của Chúa Thánh Thần, họ đã nhìn ra bọn lãnh đạo đảng Dân Chủ gồm toàn “*một lũ áu dâm, một bọn cặn bã, bọn ăn thịt trẻ con*” mà mục đích duy nhất của bọn này là tiêu diệt nước Mỹ (có lẽ những người Việt ủng hộ Trump khi nhắc đến đảng Dân Chủ, họ dùng những từ miệt thị như “*bọn DÂM chủ THỔ TÁ*” là có nguồn gốc từ đây chẳng?).

Sự kiện xảy ra ngày 4/12/2016, khi Edgar Maddison Welch tin vào thuyết âm mưu đã xách súng AR-15 đến một tiệm Pizza ở D.C để “*giải thoát cho những trẻ em bị bắt cầm tù làm nô lệ tình dục*” bắt nguồn từ sự tin tưởng rằng bà Hillary Clinton đã dùng chỗ này làm bản doanh chỉ huy các hoạt động phi pháp – mà nhà văn Sharlet nhắc đến trong bài là một thí dụ điển hình cho niềm tin ở “*ơn soi sáng*” này.

Edgar Maddison Welch trước khi bị cảnh sát bắt giữ bên ngoài tiệm pizza Comet Ping Pong ở Washington, D.C. hôm 4/12/2016. Nguồn: AP

Sau nhiều tháng trời có mặt ở các *Rallies* khắp miền đất nước, tiếp xúc với nhiều người (mà đa số là các mục sư), nhiều thành phần ủng hộ viên Trump tận tụy, Sharlet đã có thể kết luận sự hiện hữu của một giáo phái có tên là Trump, mà nhà thờ của họ (church – nơi cử hành thánh lễ) là các *Rallies*, và kinh thánh của họ được ẩn chứa trong những tweets mà Trump phát đi hàng ngày, trong những bài diễn

văn, những lời nói (Phúc Âm của Trump – The Gospel of Trump).

Cũng với đức tin ở Phúc Âm của Trump, họ tin rằng, một trong những nhiệm vụ của Trump ở vai trò thiên sứ lãnh đạo nước Mỹ là ngoài việc “Make America Great Again” (2016) và “Keep America Great” (2020) còn là... sự *trừng phạt nước Mỹ* vì nước Mỹ vẫn còn quá nhiều người tội lỗi luôn tìm cách chống phá con cái Chúa (Anti-Trump), không cho họ thi hành nhiệm vụ. Chính vì vậy mà đại dịch Covid-19 hoành hành khủng khiếp nhất ở Mỹ với hơn ¼ số người nhiễm bệnh trên thế giới là người Mỹ và số tử vong chiếm gần ¼ số tử vong trên thế giới. Điều này khó có ai tin lại xảy ra ở nước Mỹ, quốc gia có nền y học tiên tiến nhất thế giới. Nhưng thực tế đã cho thấy đó là sự thật, nên họ cho rằng, đó là do Chúa trừng phạt nước Mỹ, bằng cách sai Trump thi hành nhiệm vụ này.

Đó là nội dung thiên phóng sự khá dài (hơn 30 trang giấy khổ 8×11 tiếng Việt) của Jeff Sharlet, nhà văn và là ký giả người Mỹ, 48 tuổi, tác giả nhiều ấn phẩm thuộc hạng best-sellers, đã cộng tác với hầu hết các tờ báo nổi tiếng và uy tín của Mỹ, cũng như thế giới. Bài phóng sự mà quý vị sắp đọc, được đăng

trên nguyệt san chuyên về văn hóa xã hội Vanity Fair, số ra ngày 19-6-2020, một tạp chí có bề dày hơn 100 năm (số đầu tiên phát hành năm 1913) và hiện có 5 ấn bản quốc tế cùng song song phát hành trên thế giới.

Trong bài, tác giả sử dụng cách viết ẩn dụ và trích dẫn nhiều điển tích (cổ và kim). Về những điển tích, cũng may, chúng ta có Google, cho nên, những chú giải về “điển tích” trong bài chỉ có tính cách khái quát, đủ để hiểu ý trong bài, tránh cho độc giả bị “chia trí” trong lúc đọc bài. Độc giả cần truy cứu sâu hơn, có thể dùng những từ khóa (key words) để tra khảo. Về cách viết ẩn dụ, chúng tôi đã cố gắng hết sức trong khả năng và với sự cẩn trọng cần thiết của người làm công việc dịch thuật, làm sao giữ được ý nghĩa chính (và thực) của câu văn, nhưng phải mang tính cách Việt để người đọc Việt không cảm thấy khó chịu, thậm chí khó hiểu. Đó là một việc làm không dễ. Thế nên, chắc chắn có sai sót. Xin nhận được sự chỉ giáo trong tinh thần học thuật nghiêm túc, xây dựng, không bị chi phối bởi quan điểm chính trị bênh-chống.

Cuối cùng, khi bỏ thì giờ làm công việc chuyên ngữ bài viết của nhà văn Sharlet, chúng tôi không hề có

ý định thuyết phục những người Việt có quan điểm ủng hộ tổng thống Trump xem xét lại quan điểm của mình. Thiết nghĩ, nếu những phân tích đầy lý lẽ của nhà báo kỳ cựu Đinh Từ Thức nhận định bài phê bình của dân biểu Adam Schiff về quyền hồi ký “*The room where it happened*” của cựu cố vấn an ninh quốc gia John Bolton không đủ sức thuyết phục họ, cộng thêm với rất nhiều bài viết, dịch thuật khác của nhiều tác giả, thì bài chuyển ngữ này cũng chỉ là *fake news* trong con mắt họ mà thôi.

Hôm nay là ngày 4 tháng 7, ngày lễ Độc Lập của Hoa Kỳ, là công dân Hoa kỳ có chiều dày thâm niên 30 năm, chúng tôi tri ân một nước Mỹ hùng cường, đại lượng đã mở rộng vòng tay đón những kẻ khốn cùng năm xưa, đã cứu mang, đã tạo cơ hội để những kẻ khốn cùng như chúng tôi – và gia đình – sống sót và hơn nữa, hoàn thành giấc mơ Mỹ để cuối đời, giữa sự an lành và no đủ, có thể ngồi viết những dòng chữ này mà không cảm thấy xấu hổ với chính mình và con cháu.

Houston 4-7-2020

T.Vấn

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

Bên trong thế giới sùng bái Trump, các buổi tập hợp vận động tranh cử như những buổi lễ ở nhà thờ và Phúc âm Trump.

Những cuộc tập hợp vận động tranh cử của Trump – mở hỗn độn những tổng hợp lạ lùng của những con số, những nội dung tweet, và quan điểm thượng tôn

da trắng (white supremacy) – mang vóc dáng một nghi lễ tôn giáo, qua đó, ông ta đánh dấu sự ngự trị của mình về giác mơ một nước Mỹ vĩ đại. Trong lúc ông ta đang chuẩn bị cho những buổi tập họp như vậy tái xuất giang hồ, những tin đồn của Trump cũng đã tỏ ý sẵn sàng tham dự.

Đứng trước một dãy buồng vệ sinh lưu động, Yusif Jones úp chiếc mặt nạ hình Trump làm bằng nhựa lên mặt, vênh vác: “*Ông đây nè!*”. Vừa nói, anh ta vừa uốn ngực khoe chiếc áo thun TRUMP may lấy ở nhà, một loại áo thun ngắn tay lấy lá cờ Mỹ làm nền, vắt qua những sọc ngang trắng đỏ là mấy mẫu tự màu đen: GOT TRUMP? Rồi đưa tay lên làm dấu hiệu O.K., phô ra một chiếc nhẫn bạc trên ngón út:

“Ông nè bay!”

Với những người ủng hộ Trump như Jones thì dấu hiệu O.K. - *ngón trỏ và ngón cái giao nhau, 3 ngón còn lại giữ thẳng* - còn mang ý nghĩa một cái bắt tay (bí mật). Ban đầu đó chỉ là một thứ trò đùa – nhằm *chơi khăm* bọn cấp tiến (liberals) để họ tưởng mấy ngón tay đưa lên là biểu tượng của hai mẫu tự W và P – *White Power* – *quyền lực trắng*. Trò đùa đạt được kết quả ngoài sức mong đợi nên đã trở thành

“trò thật”. Hiện nay, trong một vài giới nào đó, O.K. có nghĩa là *quyền lực trắng* – trừ khi nó được xác nhận là không phải vậy. Jones, anh chàng Mỹ trắng cao lớn, tay chân gân guốc, luôn bị ám ảnh bởi cái tên “*sặc mùi Islam*” mà bà mẹ hippie của mình đã đặt (tên anh là Yusif). Thỉnh thoảng, Jones cũng có đi nhà thờ. Anh ta tỏ vẻ rất thích thú với ý nghĩ mình sở hữu ý nghĩa bí mật của ký hiệu trắng này, vì nó chỉ được biết tới bởi một số ít người được lựa chọn. Đó là một thứ chủ nghĩa Trump chứa đầy những điều nghịch lý đến khó tin nhưng vẫn có thể cùng song song tồn tại: *Một nhóm đặc quyền sặc mùi dân túy, một phong trào quần chúng bao gồm những “người tự do suy tưởng” mà luôn luôn chỉ suy nghĩ về cùng một điều, cùng một việc, cùng một sự kiện.* Họ yêu Trump vì ông ta làm cho họ cảm thấy mình là người “*trong nhà*” (insiders), cảm thấy sự tồn tại của mình đã được công nhận mặc dù chính họ cho rằng ông ta không phải là người thuộc giới của mình. Đó là lý do khiến Jones có mặt ở địa điểm tập hợp vận động tranh cử của Trump, tổ chức bên trong tòa nhà rộng lớn của CenturyLink Center thuộc thành phố Bossier City, tiểu bang Louisiana, 2 tuần trước ngày lễ Tạ Ơn. Như 14,000 tín đồ của Trump đang đứng chờ buổi vận động tranh cử được

khai mạc, Jones tin rằng Trump đang thừa hành một sứ vụ từ Chúa giao cho là vạch trần (và tiêu diệt) lũ quỷ ác ẩn mình trong các thế lực ngầm đang ra sức phá hoại nước Mỹ.

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

Đến tham dự những buổi tập họp như vậy là trực tiếp cảm nhận nỗi thống khoái được chia sẻ những thông tin đến từ con người vĩ đại ấy, con người mà hành vi trần tục đầy tính cách khiêu khích bên ngoài chỉ là để che đậy sự thần thánh thiêng liêng ẩn giấu bên trong. Jones kể cho tôi nghe về Jesse Lee Peterson, một mục sư có quan điểm cực hữu. Ông ta có talk show riêng và đã từng gọi Trump là “Niềm

Hy Vọng Trắng Vĩ Đại” (*the Great White Hope*). Nói xong, Jones cúi gập người xuống, lấy tay vỗ vỗ vào đầu gối, một dấu hiệu cho biết điều anh ta vừa nói cũng chỉ là đùa thôi. Jones nói:

“Ông này là người da đen”.

Ý anh ta muốn ám chỉ mục sư Jesse Lee Peterson. Jones nói tiếp:

“Tui khoái thằng cha này.”

Với Jones, Peterson, và cả ông “*Hy Vọng Trắng*” (Trump), là những con người vui tính dí dỏm không có chỗ chê.

“*Mà quả đúng là như vậy!*”. Anh ta tái khẳng định một cách nghiêm chỉnh.

Đó là phương cách tâm lý kỳ thị chủng tộc được gieo cấy trong các cuộc tập hợp tranh cử của Trump; rất giống với lối khiêu khích đặc thù của ông ta – gọi lên một vấn đề với đầy ngụ ý, xong rồi chối phất, rồi lại lập lại; những từ ngữ chẳng đẹp đẽ gì được thốt ra kèm theo ngay sau đó sự chối bỏ, bảo chỉ là đùa bằng cách lập lại cũng những từ ngữ xúc phạm đó. Giỡn thôi mà! Không phải đùa đâu! Cứ

thế chúng được lập đi lập lại, cho đến khi sự mỉa mai châm biếm trở thành có thực.

Sau này, tôi có tìm nghe talk show của Peterson. Ông ta gọi Trump là *Niềm Hy Vọng Trắng Vĩ Đại* bởi vì, theo ông ta, “*Thứ nhất, ông là người da trắng. Thứ hai, ông là người nhà trời.*” Khi khẳng định như vậy, Peterson không hề muốn nói đó chỉ là ẩn dụ. *Trump là thiên sứ trời sai xuống, thế nên lời ông ta thốt ra phải là phúc âm.*

Không thể nói rằng Peterson quá cực đoan với sự tin tưởng như vậy. Rất nhiều những người ủng hộ Trump đã viện dẫn đến vai trò Thiên Sứ của Trump để biện minh cho các hành vi lạm dụng quyền hành của ông ta. Họ cho rằng Trump chính là vua David hiện đại, một người tội lỗi nhưng vẫn được Chúa chúc phúc. Có người còn so sánh Trump với nữ hoàng Esther, vợ vua Ba Tư và sứ mệnh bảo vệ dân Do Thái khỏi sự thù địch của Iran – theo như lời truyền giảng của phúc âm. Hoặc, cũng có kẻ viện dẫn đến Cyrus để so sánh. Cyrus là ông vua Ba Tư trong Cựu ước được Chúa sử dụng như một khí cụ để thể hiện ý chí của mình. Cựu dân biểu quốc hội Hoa Kỳ thuộc đảng Cộng Hòa, Zach Wamp, hiện giờ là một thành viên của tổ chức tôn giáo The

Family, hàng năm vẫn đứng ra tổ chức buổi lễ Đĩnh tâm cầu nguyện quốc thái dân an (National Prayer Breakfast) cho tổng thống Trump, đã dùng thuật ngữ trong kinh thánh “*hình ảnh thiên chúa*” (Vessel for God) để chỉ Trump. Lance Wallnau, một thành viên sáng lập liên minh các giáo phái phúc âm ủng hộ Donald Trump, phong cho ông ta cái tên “*chiến binh thời hỗn mang của Thượng Đế*” (God’s chaos candidate): *một người tự vươn mình lên để đảm nhận sứ mệnh, xuất hiện giữa diễn trường, nhanh nhậy chớp bắt thời cơ để trở thành con người mang hình dáng của chúa, được chúa ban cho sức mạnh để hoàn thành những việc mà ông ta không thể làm được nếu chỉ dựa vào sức mạnh của riêng mình.*”

Trong trường hợp của Trump, sự thánh hóa mà các tín đồ của ông ta tin tưởng bao hàm ý nghĩa trừng phạt nhiều hơn là hòa giải. Tháng 10 năm 2019, một thời gian ngắn sau khi có lời qua tiếng lại với Trump về các vấn đề liên quan đến thành phố Baltimore, tiểu bang Maryland, dân biểu Elijah Cummings qua đời ở tuổi 68 vì các biến chứng phức tạp của bệnh tật. Trên talk show của mình, mục sư Peterson tuyên bố: “*Ông ta chết rồi*”. – Peterson không quên nhắc “*giống như những kẻ thù của Trump, John McCain*

và Charles Krauthammer” – Đó là hệ quả tất yếu xảy ra nếu các người dám gây chiến với Quyền Lực Trắng Vĩ Đại. Chớ có bao giờ đụng đến con cái Chúa!”.

Jones cũng chỉ vừa mới trở thành một trong những đứa con đó. Anh ta thú nhận:

“Cả đời tôi nào có biết gì đâu về sự tiến hóa gì gì đó.” Anh ta muốn tôi hiểu rằng anh ta không phải có ý nói về khoa học. Ý anh ta muốn tôi hiểu là từ bao lâu nay, anh ta tin rằng con người ta không bao giờ biết được ý định của Thượng đế như thế nào, một loại lý thuyết bất khả tri. Thế rồi người yêu của anh ta thuyết phục được anh ta bắt đầu đi dự lễ ở một nhà thờ Chính Thống giáo khoảng thời gian ngắn trước khi Trump đắc cử Tổng thống. Từ đó, tấm màn che được vén lên. Chẳng hạn như, giờ đây anh ta đã nhận ra được “nghị trình đồng tính” của mấy người thuộc đảng Dân Chủ. Jones bảo: “*Thực ra bọn họ toàn là một lũ ấu dâm*”(Pedophiles).

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

Jones mới là người thứ hai tôi gặp được trong buổi tập họp vận động tranh cử này nên không thể quả quyết được quan điểm này có được nhiều người ở đây chia sẻ hay không. Trong suốt mùa vận động tái tranh cử của Trump, trước khi có trận đại dịch buộc ông ta phải tạm ngưng xuất hiện trước công chúng khắp nơi, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều ủng hộ viên của Trump. Tất cả họ đều tin rằng các cơ sở hạ tầng

của đảng Dân Chủ đều là những vở bọc che đậy việc khai thác tính dục trẻ em. Nhưng chỉ có một số nhỏ tỏ ra quen thuộc với “QAnon” – cái tên dính liền với một nhóm hữu khuynh truyền bá một thứ thuyết âm mưu cho rằng có một loại “nhà nước ngầm” đang tìm cách lật đổ chính quyền Trump và đề cao các biện pháp khéo léo mưu lược của Trump đối phó với những cuộc tấn công gọi là “Trận Bão” (*Storm*) hay “Tổng Nổi Dậy” (*Great Awakening*) – còn lại phần lớn hầu như không biết gì về QAnon. Họ bảo, đơn giản là ai mà không biết chúng. “*Cái bọn bệnh hoạn và sát nhân ấy!*”. Một phụ nữ ở Bossier City thán nhiên nói. Một người khác, di dân đến từ Venezuela, giải thích. *Bọn xã hội chủ nghĩa phần lớn là những kẻ ăn thịt người. Vợ chồng Clintons đó, tất nhiên rồi.* Nhưng anh chàng mục sư trẻ tuổi quả quyết rằng *Trump biết rõ tên tuổi của tất cả cái bọn tội lỗi ấy và đang chuẩn bị hình phạt đích đáng cho chúng.* Chính ngài tổng thống, trong những bài diễn văn của mình, đã từng ngầm tiết lộ rằng ngày tận thế sắp đến rồi. Một lần ở thành phố Hershey, Pennsylvania, ông ta nói đến “*bọn nhập cư bất hợp pháp*”, cướp bóc, hãm hiếp, đánh đập liên tục không ngừng một nữ sinh trung học đẹp tuyệt vời cho đến chết bằng cây chày đánh bóng, sau đó lấy mã tấu

chặt thân thể nạn nhân ra từng mảnh”. Ông ta còn nói thêm, tôi chỉ có thể cho biết đến thế, còn nhiều, còn nhiều nhiều nữa. Hãy tin tôi đi!

Đó là đặc tính của chủ nghĩa Trump: bóng gió và gợi ý, nháy mắt và tiết lộ. Jones nắm bắt được những điều đó. Để giải thích, anh ta giơ chiếc mặt nạ Trump lên cao, cong người xuống khệt khệt ngửi mặt đường nhựa ẩm ướt như một con chó săn tìm dấu vết cần tìm. Một người ngồi gần đó la lên: “*Góm ghieéc quá, Joe!*”. Jones bật người đứng lên, vẻ mặt thích thú. Đó là cử chỉ Jones đang nhại Joe Biden (ứng cử viên tổng thống của đảng Dân Chủ) đánh hơi các chú trai trẻ để đến “sách nhiễu”. *Joe Biden, tên áu dâm bệnh hoạn nghiện mùi trai tơ* đã trở thành một *meme* (ý tưởng) ưa chuộng của hệ thống truyền thông cực hữu. Thực ra, mũi dùi họ chĩa vào không phải chỉ một mình Biden. Họ tin rằng Biden chỉ là một trong rất nhiều những người cầm đầu đảng Dân Chủ mắc chứng bệnh đáng tởm đó. “*Bọn chúng là ma quỷ, chứ không phải con người*”. Jones muốn ám chỉ giới lãnh đạo của đảng Dân Chủ. Đó cũng là lý do có sự ra đời của *Quyền Lực Trắng Vĩ Đại*, được lựa chọn bởi Chúa, để đối phó với bọn ma quỷ ấy. Vì những người bình

thường như Jones chẳng hạn, không bao giờ là đối thủ của chúng. Jones biết, vì anh ta đã thử, nhưng thất bại.

***

“Tôi đã phạm sai lầm. Tôi gọi cho họ trước khi đến.” Jones thú nhận.

Ngày 4 tháng 12 năm 2016, một người (Edgar Maddison Welch, 28 tuổi – người dịch) đến từ North Carolina đã dùng súng liên thanh AR-15 bắn xả vào tiệm bánh Pizza ở thủ đô D.C, Comet Ping Pong, nơi mà những người ủng hộ Trump tin rằng là đại bản doanh bà Hillary Clinton dùng để điều hành hệ thống buôn bán tình dục trẻ em (Vụ nổ súng này không làm ai bị thương. Sau đó, Edgar M. Welch đã bị bắt và bị kết án 4 năm tù – người dịch). Bị khích động bởi sự kiện đó, Jones quyết định đóng góp phần của mình vào *công cuộc trừ gian diệt bạo*. Theo như bản khẩu cung anh ta khai sau khi bị bắt, 3 ngày sau khi sự việc nói trên xảy ra, Jones đã gọi điện thoại cho một tiệm bán Pizza khác ở trên cùng một con đường (với tiệm bị bắn hôm trước). Anh ta thông báo: *“Tao sẽ đến để kết thúc công việc mà người kia đang làm dở dang. Tao đến để cứu lũ trẻ*

em và bắn gục các người và bất cứ người nào ở trong đó.” Jones đã không nghĩ đến việc che đi số điện thoại của mình.

Sau khi ở trong tù 40 ngày và 40 đêm (anh ta bảo thực sự chỉ có 33 thôi), Jones quyết định nhận tội đã dùng lời nói đe dọa người tính mạng người khác. Anh ta cho rằng đúng ra anh ta đâu có đe dọa bắn ai, nhưng vì dịch vụ cắt cỏ thuê ở nhà cần có người chăm sóc nên anh ta buộc lòng phải nhận như thế để được tha. Đó là chưa kể mấy con chó cần được cho ăn nữa. *“Bởi vậy, tiên sư cha nhà chúng nó! Tôi nhận tội. Nhưng mà ít nhất cái tội mà tôi nhận là tốt, là đúng. Mục sư của nhà thờ tôi bảo như thế. Ông nói: mày làm một việc rất tốt đấy Joe!”*

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

“Được lắm, Joel!”. Một ủng hộ viên khác của Trump tỏ vẻ thán phục cuộc chạm trán của Jones với kẻ thù.

Quay qua tôi, Jones, tròn xoe hết cỡ đôi mắt, khoe: “*Đã hết biết luôn!*” (It’s real!)

Cái câu nói “*đã hết biết*” mà Jones thốt lên – “*Tôi được lên tin trong Yahoo News nè!*”, tay anh ta chìa ra chiếc điện thoại có trang Yahoo News trên mặt – là từ các chương trình Reality TV (các chương trình truyền hình có nội dung lấy từ thực tế: người thật việc thật) mà thần tượng Trump của anh ta đã từng thực hiện: *The Apprentice*, *Celebrity Apprentice...* (Tên hai chương trình Reality TV trên đài truyền hình NBC do Trump làm Host trước khi ra tranh cử tổng thống Hoa Kỳ - người dịch). Một thứ hiện thực được tự do thoát ra khỏi cuộc sống thật, thoát ra khỏi lịch sử, lung linh mờ ảo những cảm giác, triệu triệu sự thực riêng của từng cá nhân, như sự thực của Jones, của Jesse Lee Peterson, của gã sát thủ ở tiệm Pizza Ping Pong – tất cả đều hướng về một con người vĩ đại: TRUMP.

Jones giờ đã biến mất đằng sau chiếc mặt nạ hình Trump. Đã quá trưa. Ngài tổng thống sẽ có mặt

trong gần 7 tiếng đồng hồ nữa. Đến lúc phải đứng vào xếp hàng.

Trong suốt 4 năm qua, một cách có hệ thống, Trump đã làm điều mà Obama từ khước không chịu làm: Khích động trực tiếp vào những cử tri một lòng một dạ đi theo mình, chọc cho họ lồng lên với sự giận dữ. Những cuộc tập hợp vận động tái tranh cử của ông ta có một cái gì đó lớn hơn những sự kiện một đám đông tập hợp theo nghĩa thông thường. Chúng có không khí sôi động của những cuộc họp báo, bằng thời lượng thỏa mãn người tham dự và với sự cuồng nhiệt chỉ thấy có trên những sân khấu. Sự khích động hiện hữu trong từng dòng tweet có thể có tác động như trong đời thực “*IRL*” (*in real life*), thúc đẩy tín đồ của mình tiến lên “*giải phóng Virginia*”, “*giải phóng Michigan*”. Và cơn phẫn nộ sẽ có mặt vào thời điểm quan trọng nhất vào đầu tháng mười một sắp tới, khi mà tương lai của đất nước chúng ta có thể được định đoạt bởi những màn trình diễn đầy kịch tính này.

Năm 2016, tôi đã tham dự những buổi tập hợp vận động tranh cử của Trump khắp mọi nơi trên đất

nước để chứng kiến tầm ảnh hưởng của tôn giáo trong sinh hoạt chính trị. Tôi phát hiện ra điều ấy nhờ vào những câu chuyện bên lề về sự giàu có của Trump, về phi cơ riêng của ông ta “*Trump Force One*” với dàn nội thất dát vàng, và trong những lời hứa hẹn của các nhà truyền giáo hạng D, những vị thường được Trump mời đến nói vài lời chúc phúc cho các cuộc tập họp, với nội dung cũng chỉ lòng vòng từ phá thai cho đến sự suy đồi của xã hội cùng với sự giàu có như một phép lạ của Trump mà chúa đã ban cho ông ta. Trước đó, ứng cử viên Trump đã được tín đồ của mình coi như là một bằng chứng sống của phúc âm cho sự thịnh vượng (Prosperity Gospel), được ưa chuộng bởi những người bảo thủ Thiên Chúa giáo, mà nội dung của nó nhiều phần là về nỗ lực làm giàu để tiến gần đến chúa hơn là nhằm cứu rỗi xã hội loài người. Hãy chứng tỏ đức tin của mình vào ân sủng của chúa, hiện thực qua cuộc sống phong phú dồi dào của các vị mục tử được chúa giao phó nhiệm vụ, rồi thì sự giàu có sẽ từ từ đến với kẻ có đức tin. Giống như Trump, giáo phái *Phúc Âm Cho Sự Thịnh Vượng* có tính cách một sự giao dịch – một thứ tôn giáo có sẵn cho bất cứ ai vớ được nó - như mọi thứ khác trong cuộc đời của ông ta. Trong những quyển sách mà Trump cho rằng chính mình

đã soạn lấy, ông ta viện dẫn đến bộ ba đã góp phần tạo ảnh hưởng đến mình: người cha, Fred Trump, đã cho ông ta sức mạnh; người đỡ đầu, Roy Cohn, viên luật sư chuyên truy lùng các thành phần được coi là thân cộng (cộng sự viên đặc lực của TNS McCarthy trong thời kỳ 1950-1954 săn tìm những người tình nghi là cộng sản trong chính quyền – người dịch), đã dạy ông ta thói xảo quyệt; và viên mục sư từ thời niên thiếu, Norman Vincent Peale, tác giả có sách thuộc loại best-seller, đã truyền cho Trump *Sức mạnh của tư duy tích cực*. Mục sư Peale rao giảng: *Hãy cứ tin vào một điều gì đó, sớm muộn bạn sẽ sở hữu nó*. Đôi bên cùng có lợi (Quid Pro Quo), là một thỏa thuận với chúa: sự giàu có thịnh vượng (hoặc ước mơ mong nó đến) đổi lại một lòng trung thành bất khả tư nghi. Chiến dịch vận động tranh cử của Trump lấy sức mạnh từ sự tụ hội những đặc tính bảo thủ nói trên: sự tàn bạo của Fred Trump, sự suy đồi của Cohn và cây thập giá được gói gọn trong lá cờ như trong lời rao giảng của mục sư Peale.

Trump biết hơn ai hết, thứ thỏa thuận tốt nhất – tức loại thỏa thuận đem lại lợi lộc – không chỉ mang tính thương mại mà còn kèm theo với nó đặc tính của sự biến hình thay dạng. Ngoài một vài ngoại lệ

nhỏ không đáng kể, các tổ chức Thiên chúa giáo cực hữu đã vô vập ngay phúc âm của Trump, và họ đã gặt hái được kết quả: môn đồ của họ chiếm lĩnh những vị trí từ cao nhất xuống đến thấp nhất trong guồng máy chính phủ của Trump, tạo thành một khối hùng mạnh hơn cả dưới thời George W. Bush hay Ronald Reagan. Trong khi đó, Trump càng ngày càng nặng thêm thiên hướng tự cho mình là nạn nhân đến mức độ hoang tưởng khiến giới bảo thủ Ki-tô giáo phải dè chừng vì nó gây quá nhiều tranh cãi, khi ông ta hứa hẹn về một “cuộc chiến tranh tâm linh” với các thế lực ngầm đầy ác hiểm.

Năm 2016, khẩu hiệu của Trump đã được xướng danh: *Make America Great Again* (MAGA), với triển vọng về sự phục hồi một quá khứ huyền thoại (nên hiểu là: TRẮNG) đã qua. Giờ đây, *nước chúa đã trị đến* (*the kingdom has come*). Trump không còn là kẻ nổi dậy nữa, mà đã trở thành người nắm quyền hành. Nhờ tham dự các cuộc tập hợp tranh cử của Trump, tôi biết được rằng khẩu hiệu cho năm 2020 vẫn còn là một bí mật, nó đóng vai cái nháy mắt cảnh giác các người ủng hộ rằng kẻ thù luôn vô hình và có mặt ở khắp mọi nơi: bọn nhà nước ngầm (deep state), bọn ấu dâm và FBI, những thành phố

chứa chấp bọn bất hợp pháp của đảng Dân Chủ và bọn “ngoài vòng pháp luật” được chúng sai phái đến để cướp phá xứ sở. MAGA đã trở thành KAG (Keep America Great) – đòi hỏi không chỉ sự thịnh vượng mà còn là phải loại trừ tất cả kẻ thù của nước Mỹ từ bên trong. Phúc âm của Thomas đã nói rõ: *“Nếu các ngươi không tống khứ những thứ ở trong các ngươi ra ngoài thì những thứ mà các ngươi không tống khứ sẽ tiêu diệt chính các ngươi.”*

Phúc âm của Thomas – kẻ nghi ngờ sự sống lại của Thiên Chúa – tất nhiên, không có mặt chung cùng với các phúc âm của các vị thánh Matthew, Mark, Luke và John trong sách thánh King James (ấn bản Anh ngữ năm 1611 của tập kinh thánh chính thức của giáo hội Anh giáo). Nhưng Trump có bao giờ đọc kinh thánh. Ông ta đâu có cần phải đọc. Những cuốn sách về lẽ luật chỉ dành cho bọn thua cuộc. *Đọc sách* chỉ để dành cho bọn thua cuộc. *Phúc âm của Trump*, như phúc âm của Thomas – phản kinh điển, phản quy tắc – chính là sự ngộ (đạo), một hình thức sở hữu những điều hiểu biết bí mật chỉ dành cho kẻ mộ đạo, một thứ “chân lý” mà người ta phải có mắt để nhìn thấy được trước khi tin.

Lý thuyết về sự ngộ đạo (một phong trào dị giáo, có nguồn gốc từ đạo Thiên Chúa – người dịch), ra đời từ thế kỷ thứ hai sau Công Nguyên, là con đường mà Thiên Chúa giáo không lựa chọn để đi. Sách vở của nó bị tiêu diệt vì được coi là dị giáo và bị quên lãng cho đến năm 1945 khi ở Ai Cập, người ta khai quật được trong một cái bình đất sét 13 quyển kinh cổ của lý thuyết này. Và cũng có thể nó chưa bao giờ bị quên lãng vì với hàng thế kỷ trôi qua biết bao những thuyết âm mưu (conspiracy theories) đã tồn tại qua thời gian cùng với niềm tin sâu thẳm rằng có những sự thực hiển nhiên (truths – số nhiều) mà, họ - *Luôn là họ (ở số nhiều), từ các vị hồng y, các thầy tư tế của giáo hội cổ xưa, bọn trí thức ưu tú đặc quyền của thế giới cổ đại, cho tới bọn truyền thông dỏm chuyên phịa tin giả đem bán rong trong thời hiện đại* – không muốn chúng ta, quảng đại nhân dân, được biết tới.

Dưới con mắt người Mỹ, lý thuyết ngộ đạo này dường như có mang một chút gì có tính cách dân chủ. Phúc âm của Thomas đã khuyên: *“Nhận biết được cái ở ngay trước mắt các người, tức là các người đã thấy được cái ẩn giấu bên trong.”* Thế giới này người ta không cần phải có bằng cấp mới nhận

biết được chân lý, đơn giản vì các “dữ liệu” không phải là sản phẩm của các “nhà chuyên môn”. Hiểu biết không nằm trong sự uyên bác hay sở hữu thông tin đến từ bên ngoài mà là ở bên trong chính sự hiểu biết, là cái người ta hay hiểu như “trực giác” (gut), như Trump thường hay nói tới, hoặc như mới vừa đây trong một cuộc họp báo về Covid-19, ông ta đã vừa lấy tay gõ gõ vào thái dương của mình vừa phán “*ở ngay đây nè!*”; bằng cách đó, Trump biết rõ khi nào thì an toàn cho chúng ta được phép ra khỏi nhà, mở cửa lại kinh tế và được phép tụ tập cả ngàn người để ca tụng xưng hô ngài tổng thống.

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

***

Tại thành phố Bossier City, trong khu vực bãi đậu xe mênh mông, đoàn người xếp hàng chờ vào bên trong nơi tổ chức cuộc tập hợp tranh cử của Trump chỉ nhích từng bước một chậm chạp, ngúc ngắc. Có vẻ như chẳng ai than phiền về điều đó cả. Đứng trước tôi là 2 phụ nữ trẻ. Họ đã lấy phép nghỉ làm để đi từ Arkansas đến đây tham dự. Cả hai đều mặc quần áo có đủ 3 màu xanh trắng đỏ đặc hiệu Trump trông rất ấn tượng. Trong lúc xếp hàng chờ, họ khoe với nhau những câu chuyện bí mật của gia đình Clintons. Họ đã giúp giữ chỗ để tôi có thể lấy máy chụp bức hình một người đàn ông, bất kể thời tiết giá lạnh đã chỉ mặc độc chiếc quần short ngụy trang và chiếc áo T-Shirt vẽ hình Bill và Hillary Clinton – Bill thì tay cầm súng, còn hai tay Hillary đeo găng da kéo căng một sợi dây trong tư thế sẵn sàng thắt cổ một ai đó - choàng qua bức hình là hàng chữ: *Bọn Clintons không thể làm cho tất cả chúng ta phải tự tử chết (CLINTONS: THEY CAN'T SUICIDE US ALL)* (Thực ra, chữ SUICIDE ở đây có nghĩa là GIẾT. Xin xem chú thích về ARKAN-CIDE bên dưới – người dịch).

Một phụ nữ mà, theo lời bà, nhờ Chúa và Trump nên cửa hàng chế biến thức ăn của bà mới mở đã thành công rực rỡ. Bà không ngại thổ lộ với tôi rằng “*có thể bọn Clintons đã làm cho người chú của tôi phải tự tử.*” Cũng theo lời bà, ông chú này vốn là một luật sư có quan điểm bảo thủ, rất thành công trong nghề nghiệp, chết bất đắc kỳ tử trong một nhà hàng vì bị nghẹn khi đang ăn beefsteak. Không biết có phải như vậy không? Bà nói: “*Người ta bảo chuyện ấy thật vô lý!*”. Điều này có lẽ là sự thú nhận thành thực nhất của bà. *Người ta* đặt tên cho những vụ giết người như thế - với hung thủ là bọn Clintons, vì những lý do mà người ta chỉ có thể võ đoán – “ARKAN-CIDE”(có nghĩa là một người bị đối thủ chính trị của mình ám sát chết, rồi đổ cho là tự tử. Có nguồn gốc từ thời cựu tổng thống Bill Clinton còn làm Thống đốc tiểu bang Arkansas, nơi xảy ra vài vụ án chết người không tìm ra thủ phạm, rồi sau đó giới hữu trách cho là tự tử. Do đó mà có: ARKAN: Arkansas; CIDE: Suidcide. –người dịch).

Bên trong địa điểm tập họp, ngay trước diễn đài, phần lớn đều là đàn ông. Họ thà phải đứng ở đây từ nhiều tiếng đồng hồ trước – không ai được phép ngồi – còn hơn là xếp hàng bên ngoài. Tôi khơi mào

cuộc chuyện trò với một cặp đứng tuổi. Họ có mặt ở vị trí đầu hàng từ lúc trời chưa sáng. Phần thưởng cho sự tận tụy này là họ được tặng mỗi người một chiếc áo thun đen dài tay có in trên đó hàng chữ màu trắng, TRUMP’S TWEETS MATTER. Người chồng tự giới thiệu họ là những nhà truyền giáo. Ông ta là mục sư Sean Jones. Ông đội mũ MAGA và để râu dài giống như các nhân vật trong kinh Cựu Ước. Về mặt ông trông phong trần, thận trọng, và khôn ngoan. Kẹp giữa hai chân ông là một chiếc nón màu đen, có kẻ hàng chữ GOD WINS, lấy ý từ một bài viết trên QAnon rất có ảnh hưởng (QAnon là một nhóm người có tư tưởng hữu khuynh cực đoan, tin rằng hiện đang có một nhà nước ngầm – deep state – mà mục đích của nó là phá hoại và tìm mọi cách lật đổ chính quyền Trump – người dịch). Áo và mũ của mục sư Sean là món quà tặng từ một vị mục sư bạn, ông này cũng như Sean, có mặt trong hầu khắp các buổi tập họp tranh cử của Trump. Về phần mình, quà tặng của mục sư Sean gửi đến các tín đồ Trump đồng đạo là quyển Tân Ước nhỏ có in kèm theo Hiến pháp Hoa Kỳ, một văn kiện mà Sean tin rằng “*mang hơi thở của Chúa*”. Ông cho biết đã cho phổ biến cả ngàn quyển thánh kinh như vậy.

4 năm trước đây, bầu không khí ở những cuộc vận động tranh cử của Trump, tuy rất náo nhiệt, nhưng cũng khá nặng nề, pha trộn giữa sự phẫn nộ và cảm giác hy vọng về một khả thể “chiến thắng”. *Chiến thắng quá trời luôn*, Trump hứa hẹn, *chiến thắng nhiều đến độ mình cảm thấy mệt mỏi vì chiến thắng*. Và kể từ ngày đó, ông ta đã chiến thắng; thắng và thắng, và thắng. Giờ đây, nguồn năng lượng thúc đẩy mọi người là sự chiến thắng. Thậm chí, cả những thế lực đen tối bên ngoài. Nếu trong các diễn trường của các cuộc tập hợp ủng hộ Trump là nơi an toàn cho các tín đồ, hoặc trong một ngôi nhà thờ nơi những người cùng chí hướng tụ họp, với một rừng mũ đỏ MAGA, thì thế giới bên ngoài lại đáng sợ hơn bao giờ hết. “*Những vụ giết người bí mật xảy ra ở khắp mọi nơi*”. Mục sư Sean nói, giọng thấp hẳn xuống, như muốn gầm gừ. “*Bọn ấu dâm và ma quỷ ấy!*” . Đó là lý do Sean yêu Trump: bởi vì với Sean, Chúa đã chọn Trump cho giờ phút này đây. Điều mà những người phê bình Trump cho là thô thiển và chia rẽ, mục sư Sean coi đó là bằng chứng của sự phê chuẩn của Chúa. Trump là chiến binh của Chúa, là một chiến sĩ, một “*võ sĩ giới phản công*”. Tất cả những thứ đó làm cho mạng sống của

Trump bị nguy hiểm. Mục sư Sean quả quyết. “*Ông biết nhiều quá!*”.

“Đó là cách mà sự kỳ thị chủng tộc tạo ảnh hưởng tại các cuộc tập hợp tranh cử của Trump . . .”

Tôi hỏi Sean: “*Ông muốn nói những điều ông ta biết về những người bên đảng Dân Chủ?*”

Ông ta gật đầu. Mục sư Sean không giống như những người này – ông ta khoát tay chỉ về phía đám đông – quá u mê để tin rằng hầu hết những người Dân Chủ đều là những kẻ phục vụ cho Satan một cách có ý thức. Chính bản thân ông đã từng là nạn nhân của một hình thức hiến tế man rợ (SRA – Satanic Ritual Abuse), nhận thức được rằng có những người thi hành mệnh lệnh của ma quỷ nhưng không hề biết rằng mình đang phục vụ cho ma quỷ. Với Sean, đức tính nổi bật nhất của Trump là sự trong sáng. Sean tin rằng, ở thời điểm muộn màng này, khi mà nhiều người trong chúng ta đã quy ngã, nhiều người tỏ ra sợ hãi và lo âu, chúng ta nhìn sự việc qua một lăng kính sạm màu. Nhưng giữa bầu không khí ảm đạm vẫn lóe lên những tia sáng để cho chúng ta nhìn thấy rất rõ không phải sự vinh quang mà là nỗi kinh hoàng: thảm kịch chết chóc của

người Mỹ, sự hùng mạnh của đoàn quân đông đảo đang dàn trận chống lại Chúa. Bọn Dân Chủ, bọn CNN, “*tất cả chúng nó*”, mục sư Sean găm lên, ngón tay chỉ về phía khu vực dành riêng cho cánh nhà báo, truyền hình. Ông ta còn thêm vào: “*cả một lô một lốc bọn ngôi sao điện ảnh nữa*”. Ông ta nhìn đám đông, dò xét. “*De Niro*”, ông ta thì thầm, giọng nhỏ đến độ tôi phải sát người đến gần mới nghe rõ được (Robert De Niro, một ngôi sao điện ảnh, người thường xuyên công khai lên tiếng chỉ trích Donald Trump – người dịch). Nhưng trước khi mục sư Sean có thể giải thích thêm cho tôi về ý của mình, thì nhạc ngưng lại. Đã đến giờ chào cờ, tức cam kết lòng trung thành. Với lá quốc kỳ, tất nhiên rồi. Và với vị tổng thống, mà lá cờ biểu trưng, với một con người, dưới sự chứng kiến của Chúa.

Sau phần chào quốc kỳ, tôi tìm cách đến gần người được coi là đã sáng chế chiếc áo T-shirt có hàng chữ: TRUMP’S TWEETS MATTER. Tôi thấy có nhóm người đứng sát bên diễn đài chính, miệng đang nhai khô bò. Một người trong số họ đã vẽ kiểu chiếc áo. Người này rất ghét người da đen, được gán biệt danh là TRUMP-UP COWBOY. Nhưng anh chàng cao bồi tín đồ Trump lại hiện đang rất bận,

thế nên một người trước đây là mục sư hướng dẫn thanh thiếu niên trong nhóm của ông ta, tên Dave Thompson, bằng lòng nói chuyện với tôi. Anh ta đưa cho tôi tấm danh thiếp: “*God Wins/Prayer Warrior*”, phía đằng sau là một đoạn trích từ Kinh Thánh (Chronicles 7:14) nói về lời Chúa hứa với “*dân của ta*” rằng Chúa sẽ “*ban ơn cứu rỗi cho đất nước*”. Cũng giống như mục sư Sean, mục sư Dave theo Trump đi khắp vạn nẻo đường, hướng dẫn các buổi cầu nguyện bên ngoài các chương trình tụ họp; *mỗi ngày vào đúng 7:14 sáng và 7:14 chiều.*

Là một người sống bằng nghề môi giới địa ốc, mục sư Dave đáp lại một “*tiếng gọi tâm linh*” tận hiến một phần đời của mình cho Trump. Khởi đầu từ một buổi tập họp vận động ở Texas, nơi Dave sinh sống. Tại đây, Dave làm bạn với những siêu fans của Trump: Richard ở New York, người đã có mặt tại 68 hoặc 69 lần gì đó các buổi tập họp của Trump; và Rick, ở Ohio, đã tham dự chừng 17 lần. Dave theo chân những người bạn mới này đến một cuộc vận động của Trump ở thành phố Minneapolis. Cũng chính ở lần tụ họp này, Trump đã có một màn trình diễn kịch xuất sắc nội dung trao đổi qua điện thoại giữa hai cựu nhân viên FBI là Lisa Page và Peter

Strzok, hai khuôn mặt được thuyết âm mưu QAnon xếp vào thành phần thuộc nhóm nhà nước ngầm kẻ thù của Trump. *Trump rên rỉ, giả bộ là Page, nói với Strzok: “Em yêu anh quá trời luôn anh Peter ơi!”*. Rồi ông ta giả làm Strzok, đưa hoạt cảnh lên đến đỉnh điểm: *“Anh cũng yêu em nữa Lisa ơi! Lisa à! Lisa ơi! Ôi, Chúa ơi! Anh yêu em, Lisa!”*.

(Lisa Page và Peter Strzok là hai cựu nhân viên cao cấp FBI. Họ trao đổi với nhau những text messages chỉ trích Trump trong khoảng thời gian diễn ra cuộc bầu cử tổng thống năm 2016 và một số messages mang nội dung tình cảm cá nhân khác. Giữa năm 2017, Strzok tham gia cuộc điều tra về sự can thiệp của nước Nga vào cuộc bầu cử tổng thống Mỹ năm 2016 do Công Tố Viên Đặc Biệt Robert Mueller phụ trách. Sau đó, Mueller phát giác ra các messages Strzok trao đổi với Lisa Page và loại Strzok ra khỏi ủy ban điều tra. Tháng 8, 2018, Strzok bị sa thải khỏi cơ quan FBI bởi phụ tá giám đốc David Bowdich. Trước đó, hồi tháng 5, 2018, Lisa Page đã từ chức, xin ra khỏi FBI).

Trong một lần tham dự buổi vận động ở Mississippi, mục sư Dave gặp gỡ chàng Cowboy. Lúc này, Cowboy đã có dưới tay mình một nhóm những

chàng trai trẻ đến từ Kentucky. Mục sư Dave và Cowboy bắt đầu cùng nhau theo chân những cuộc vận động tranh cử của Trump, và cùng đóng vai trò chặn dất nhóm tín đồ trẻ, từ đó nhóm có tên là “nhóm thiếu niên trưởng thành nhờ Trump” (*Trumped-Up Teens*). Cowboy dùng tiền túi mua vé máy bay cho nhóm thiếu niên đệ tử, dựng lều cho họ ở trong khu bãi đậu xe bên ngoài địa điểm tổ chức tụ họp.

“*Hãy nhìn kia!*”. Dave lấy tay chỉ về phía gần diễn đài. Có mấy chú bé đứng sát sân khấu. 8 chú trong bọn họ mặc chiếc áo thun do Cowboy vẽ kiểu. Dave đọc lớn hàng chữ in trên áo: “*Trumps. Tweets. Matter*”. Dave cho biết Cowboy gặp mấy chú bé này ở trong rừng. (hoặc, như sau này anh ta nói lại, ở trong một buổi tập họp tranh cử của Trump tại Lexington). “*Cowboy trả tiền vé máy bay cho tụi nó đi dự tập họp tranh cử đó!*”. Để truyền bá thông điệp.

Tôi hỏi Dave. “*thông điệp là mấy cái tweet của Trump?*”

Mục sư Dave đáp. “*Đúng rồi. Chúng đáng được quan tâm chứ!*”

“*Phải!*.” Tôi nói.

Dave giải thích: “*Chúng mang nhiều ý nghĩa lắm*”. Anh ta chỉ tay. *Kìa, một chiếc áo. Và đó, phía trên dây ghế đó. Thêm một chiếc áo nữa. Và đó, đó nữa kìa, thấy không?* Như thể đó là bằng chứng cho thấy những cái tweets của Trump mang đầy ý nghĩa.

Tôi hỏi Dave: “*Đó không phải chỉ là một sự đùa giỡn chứ?*”. Những chiếc áo đó có vẻ như là một sự đối nghịch với phong trào BLACK LIVES MATTER của người da đen.

“*Không!*”. Dave không có vẻ gì coi câu hỏi như một sự xúc phạm. Khó mà tưởng tượng có một người nào đó ở ngay đây, sát ngay bên bực nói chuyện của Trump, mà lại dám có ý tưởng đó.

Anh ta tiếp. “*Nó giống như là...*”. Dave cố tìm chữ.

“*Kinh thánh?*”. Tôi nói.

Dave trả lời với vẻ nghiêm trang của một mục sư hướng dẫn giới trẻ: “*Phải rồi, như Kinh thánh vậy đó!*”.

Mỗi nội dung tweet, mỗi chữ viết sai chính tả, mỗi lỗi đánh máy, mỗi chữ được viết toàn HOA một

cách kỳ lạ - đặc biệt là những chữ viết toàn HOA, đều có ý nghĩa cần được lưu tâm đặc biệt. Dave giải thích: *“Chân lý nằm ở đó, ngay chỗ mà bạn truyền thông báo là sai, là lỗi. Ông không bao giờ phạm lầm lỗi hết!”*

Ý nghĩa chuyên tải từ hàng chữ trên chiếc áo T-shirt mà Dave muốn giải thích là: *Hãy để ý tới những ý nghĩa tàng ẩn từng lớp bên trong.* Sau đó, Dave nói thêm: *“Trump được biết là một người chơi cờ suy nghĩ cả hàng 5 nước trước.”* Ông dùng tweet gợi cho chúng tôi những gợi ý. Về bạn Dân Chủ, về Ukraine và về những kế hoạch của mình. Mấy tháng sau, Dave cho tôi biết: *“Đang có những chiến dịch quan trọng được thi hành.”* Dave giải thích là Trump đang sử dụng những bệnh viện dã chiến cho bệnh nhân Covid-19 làm *“vỏ bọc”* để giải cứu những trẻ em bị đem đi bán cho mục đích tình dục.

Dave bảo tôi: *“Hãy xem kìa”*, một lần nữa ngón tay ông ta chỉ về phía chỗ mấy chú bé từ Kentucky. Ca sĩ Phil Collins đang hát bài *“In the Air Tonight”*. Mấy chú chồm người tiến về hàng rào chắn lối lên sân khấu, miệng cười toe toét: đến đoạn tiếng trống solo, 8 chú phùng miệng làm tiếng trống nhái theo,

ba-dum-dum-dum-dum, âm thanh như tiếng một đứa bé nhảy từng bước xuống bậc thang.

*Tôi có thể cảm được điều ấy,
Xuyên trong không gian đêm nay,
Ôi chúa ơi!*

Mấy chú bé chỉ khoảng độ 16 tuổi, hoặc 17. Chúng đã chờ đợi khoảng khắc này suốt cả đời mình. Người chỉ huy chiến dịch tranh cử của Trump, Brad Parscale, bước ra sân khấu trong bộ suit màu xám trắng băng được cắt may thật khéo. Ông ta đưa tay chỉ về phía các chú bé, về phía chàng Cowboy, chiếc mũ đen của anh ta nhấp nhô trên đầu đám đông. Cả biển đỏ vỡ òa.

“Hãy hướng về ta, hồi những kẻ làm rạn danh ta”. Mệnh lệnh thiêng liêng đã được viết trong một bài thơ lưng danh của thuyết Ngô (đạo) có tên *“The Thunder, Perfect Mind”*.

Cũng tương tự như lời mệnh lệnh, ở các diễn đài trong mọi buổi tập hợp vận động tranh cử của Trump, nơi hàng ngàn hàng ngàn những chiếc mũ đỏ MAGA giống hệt chiếc nón ông ta đội trên đầu, chiếc nón mà ông ta sẽ ném xuống đám đông sau mỗi buổi tập hợp, như một biểu tượng của sự hiến

mình của Trump cho quần chúng. Đó chính là những phép lạ của Trump, sự ngưỡng mộ toà tháp dát vàng của Trump (*Golden Trump Tower*), những vòi nước làm bằng vàng của nhà Trump, và tấm lòng đại lượng của Trump gửi đến quần chúng. Kẻ nào nhận được nhiều nhất sẽ cho đi nhiều nhất.

“*The Thunder (Sấm Sét)*”, kinh thánh của thuyết Ngô (đạo), trình bày sự thiêng liêng thần thánh qua một chuỗi những điều mâu thuẫn:

Ta là người được vinh danh và là kẻ bị khinh bỉ.

Ta là đũa đũa điểm và là đáng thánh linh...

Ngươi, kẻ nói lên sự thực về ta, đã nói những điều dối trá bịa đặt về ta,

Và ngươi, kẻ đã dối trá bịa đặt về ta, nói đúng sự thực về ta...

Ta là sức mạnh và ta là sự sợ hãi...

Ta là kẻ đã bị sỉ nhục và là sự vĩ đại...

Ta, ta là kẻ vô thần,

Và ta là người mà các đáng thần thánh của ta vô cùng vĩ đại...

Ta là quyền năng thống trị và là kẻ không thể thống trị.

Ta là sự liên kết và là sự phân hủy.

“Trump không còn là kẻ nổi dậy nữa; ông ta hiện đang là kẻ nắm quyền.”

Những người vô thần đang trợn tròn mắt, bày tỏ sự kinh ngạc về thói đạo đức giả đến khó tin của Trump khi ông ta tin rằng những hành vi của mình là một sự đóng góp to lớn cho những giá trị gia đình, hoang tưởng đến độ ngờ nghệch rằng mình là một con người đạo đức. Nói cách khác, họ đã không nhận ra cốt lõi của sự kiện. Họ thiếu mất cái hiểu biết về những huyền nhiệm. Trong khi đó, rất ít những người có niềm tin tôn giáo phủ nhận cái quá khứ chẳng hay ho gì của Trump. Số khác viện dẫn đến niềm tin ở sự cứu chuộc rất điển hình Ki-tô giáo cổ: vị anh hùng của họ đã bị thất lạc, nhưng nay họ đã tìm lại được ông. Số khác yêu Trump *chính xác là vì ông ta là một kẻ tội lỗi*. Nếu một kẻ công khai có tâm địa tham lam, thô bỉ một cách không biết ngượng như thế có thể đại diện cho một quốc gia (*đúng vậy, ai là người có thể “Mỹ” hơn Trump* –

tham lam, thô bỉ một cách công khai) , thì chúng ta cũng có thể vậy, bất kể đó là người đang học đòi đi đóng phim con heo, là những kẻ say mê những chiếc xe tải ngoại khổ, hoặc kẻ mơ được xuất hiện trong các chương trình truyền hình RealTV và trở thành võ sĩ vô địch, đều có thể nhận dầu thánh chúc phúc cho ước mơ của mình.

Ngộ (giáo) (Gnosticism) mang lại ý nghĩa đặc biệt cho những nghịch lý tuyệt đối nơi Trump: ông ta ngự trị ngay tại tâm điểm của quyền lực, kể cả khi ông ta tuyên bố mình là kẻ đứng bên lề. Trump, quả vậy, – qua hàng thập niên của một nền hành pháp có khuynh hướng vượt quá quyền hạn, do bởi chúng ta đang dần dần từ bỏ kiểm soát sự cân bằng quyền lực và đang tiến tới một nền hành pháp tập trung – chính là “*người vĩ đại nhất*”, miễn là chúng ta tách rời “*ý nghĩa vĩ đại*” ra khỏi khái niệm về “*sự tốt đẹp*” trong cách hiểu đại chúng hiện nay. Với những tín đồ của Trump, ông ta là hiện thân cho cái mà Ngộ (giáo) gọi là “*Vực Sâu*” (*the Depth*), hoặc có lẽ thích đáng hơn, “*Hỏa Ngục*” (*Abyss*). Những người Ngộ (giáo) cho rằng niềm tin Ki-tô giáo gọi Chúa là Đấng Sáng Tạo chính là một thứ *fake news*, một thực thể tự lừa dối mình, cho mình là nguồn gốc của quyền lực vì

mình đã tạo nên thế giới vật chất. Trong kinh thánh của Trump, cái đó chính là guồng máy quan liêu của chính quyền. Cát bỏ mọi định chế, vét cạn các đầm lầy (drain the swamp), phá tan các lề luật, và rồi chúng ta sẽ nhận ra thế giới sâu thẳm của một đời sống thánh hóa.

Nhưng nếu Trump là *Vực Sâu*, thì cái gì tạo nên nhà nước ngầm (deep state)? Những người Ngô (giáo) đã có sẵn tên cho bọn chúng, đám hồng y và thầy sáu, bọn thiếu số chóp bu của giáo hội bị ghê tởm vì sự đòi bại, thối nát. Hãy gọi những người như bọn chúng là “*waterless canals*” (những con kênh cạn nước). Nancy Pelosi, Chuck Schumer: *waterless canals*. Barack Obama, Joe Biden: *waterless canals*. Và luôn cả bọn phản bội Trump, những kẻ mà tin đồ Trump khẳng định rằng ông ta mời mọc chúng vào thế giới quyền lực của mình chỉ với một mục đích duy nhất là để vạch trần bộ mặt thật của chúng - Jeff Sessions, John Kerry, Jim Mattis, Anthony Fauci: tất cả đều là *waterless canals*.

Hai tuần lễ sau buổi vận động tranh cử ở Bossier City, tôi có mặt ở BB&T Center ở Sunrise, tiểu bang Florida để tham dự một buổi tập họp khác dành cho những tín đồ Trump trung thành. Ở khu bãi đậu xe,

tôi gặp Ed Himmelman, thuộc nhóm Bikers for Trump (đoàn mô tô ủng hộ Trump). Ở dưới chiếc mũ MAGA, bộ râu quai nón trắng toát của Ed được bện thành hai búi dính những hạt cườm màu xanh, trắng và đỏ. Chiếc áo chèn ngực trang của Ed đang mặc cho biết ông là một thành viên của nhóm The Last Militia, thành lập năm 2009 để vận động cho một nước Mỹ “đàn ông” hơn, một nước Mỹ cứng cỏi hơn, nơi mà “*người ta có thể đeo dao và súng.*”. Tu Chính Án thứ Hai, trong ngôn ngữ của Ed, chỉ đứng thứ nhì sau... Tu Chính Án thứ nhất. Tự do tín ngưỡng – hoặc, như Ed nghĩ rằng – tín ngưỡng là một thứ tự do. Vậy là trong cuộc đời của Ed, ông ta đã gặp phải nhiều khó khăn trước khi đến với Chúa. Ed nói với tôi: “*Tôi vẫn chưa phải là một linh mục. Tôi chỉ là một chủng sinh của dòng tu khổ hạnh Francisco.*”. Khi không mặc quần áo ngực trang, Ed choàng vào người chiếc áo chùng màu nâu của tu sĩ. “*Tôi đã tuyên hứa.*”. Ed bảo, Giống như Trump đã tuyên hứa. “*Chúa đã sử dụng ông ta như một khí cụ,*” Ed giải thích, nhẹ nhàng gật gật cái đầu.

“*Là kẻ được Chúa chọn?*”. Tôi gặng hỏi.

“*Có thể vậy!*”, Ed trả lời, lấy tay vuốt râu. Ông ta không muốn tôi hiểu lầm. “*Tôi cũng là người được*

Chúa chọn đây chứ.”. Tất cả chúng ta đều là thiên sứ của Chúa, mỗi người được giao một nhiệm vụ khác nhau. Nhiệm vụ của Trump? “Ông ta được chọn để lãnh đạo nước Mỹ.”

Đã đến giờ đi vào bên trong khu tập hợp. Sát bên khán đài, một người đưa cho tôi tấm danh thiếp của ông ta. Tôi đọc: *JFK35.com*. Nơi giới thiệu và trưng bày bộ sưu tập về những đồ dùng cá nhân của cố tổng thống Kennedy, bao gồm áo lạnh, khóa cổ tay áo sơ mi và cả một bản sao toàn hảo chiếc limo hiệu Lincoln đời 1961, chiếc xe chở Kennedy khi ông bị ám sát chết ở Dallas. Khá nhiều người tôi gặp ở các buổi tập hợp như thế này, cho biết họ trước đây theo đảng Dân Chủ, thời mà đảng này còn theo đuổi những mục tiêu khác ngoài việc cổ vũ mở cửa biên giới và sách nhiễu tình dục trẻ em. Với những người này, đảng Dân Chủ nay đã chết. Và đảng Cộng Hòa chỉ sống còn được nếu biết cách liên kết với Trump. Niềm vui phát sinh từ những cuộc tập hợp của Trump không mang tính đảng phái; mà chính là nỗi thống khoái của cảm giác được giải phóng. Với nhận thức mãnh liệt của kẻ cải đạo tin chắc mình đã vượt qua sự thỏa hiệp tương nhượng với cái xấu, và

rằng nay thì họ đã bước vào thế giới của ánh sáng, tinh chất và nguyên thủy.

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

Kẻ “*cải đàng*” cuồng nhiệt mang số hiệu 1 là Diane G. Diane yêu cầu tôi đừng nêu tên họ của bà, sợ rằng phe Dân Chủ sẽ tìm cách trả thù. Với mái tóc dài màu bạch kim và quần jean trắng làm nổi bật nước da rám nắng của Diane. Hàm răng cửa bị mất đi một chiếc, nhưng đôi mắt màu xanh ngọc trai lớn đến độ mỗi khi Diane cười chúng như phát ra những tia sáng lấp lánh. Bà ta kể: “*Tôi sống trong thế giới của điện năng*”. Ý Diane muốn nói rằng bà đã từng làm chủ một công ty thiết kế ánh sáng rất thành

công. Bà đưa tay chỉ những dãy đèn sáng rực chung quanh diễn đài – *đó, đó, và đó, thấy không? Chúng vinh danh sự rực rỡ của Trump*. Sinh ra trong một gia đình cha là mục sư truyền giáo, Diane là một “PK” (*preacher’s kid*), lớn lên giữa không khí một chi nhánh thuộc giáo hội Tin lành Chính thống, thành lập bởi một nữ tu tên Aimee Semple McPherson năm 1923. Giáo phái này tin rằng nhiệm vụ trên hết của nhà thờ là giúp vui cho các bôn đạo. Bà ta đã từng đứng trên bục giảng truyền đạo bằng trang phục của một viên cảnh sát cỡi xe gắn máy và dựng ngay bên cạnh một chiếc xe gắn máy. Vì vậy, Diane bị Trump chinh phục cũng nhờ bởi “*khả năng trình diễn*” của ông ta. Năm 2015, khi loan báo sẽ chính thức ra ứng cử tổng thống, Trump đã tạo một cảnh ngoạn mục khi đi đến buổi họp báo bằng cách sử dụng thang cuốn mạ vàng trong tòa tháp Trump Tower của mình, hay chiếc máy bay 727 viền vàng “*Trump Force One*” mà năm 2016 các màn ảnh truyền hình không ngớt giúp phô diễn sức mạnh vĩ đại của ông ta. Những hình ảnh ấy đã lôi cuốn Diane khiến bà ta không thể ngó qua chỗ khác khi chúng xuất hiện. “*Tôi đã từng là một Never Trumper*”. Bà ta thố lộ với một vẻ ngạc nhiên về chính cái tôi của mình *đã một thời lạc lối*.

Tôi hỏi Diane. “*Trump đã tuyên bố một điều gì khiến thu phục được bà?*”. Một chính sách. Hay một lập trường chính trị nào đó?

Không. Bà ta trả lời. “*Mà là đức tin của tôi giúp tôi nhìn thấy ông.*”. Chúa Thánh Thần đã ban cho Diane cái mà người Ki-tô giáo gọi là *Ơn Soi Sáng* (*gift of discernment*), một ý tưởng có gốc rễ từ sách Sứ Vụ Các Tông Đồ (Book of Acts), cũng giống như có người được ban cho khả năng nói tiếng lạ (*speak in tongues*), thứ ngôn ngữ mà họ chưa hề biết tới; hoặc ở người khác là khả năng nhìn thấy ma quỷ, khả năng nhận ra điều xấu điều ác ngụy trang dưới lớp vỏ công chính hay khả năng nhận ra sự thiêng liêng ẩn chứa dưới vẻ ngoài mà người không được ơn soi sáng sẽ cho là thô tục, xấu xa. Bà ta nhận được ơn soi sáng sau một kinh nghiệm bản thân không mấy gì dễ chịu. Sự vỡ mộng với cộng đoàn tôn giáo của mình – điều này Diane chưa thể nói ra được – Bà đưa tay, chỉ về phía đám đông chung quanh và khoát một vòng tròn, nói: “*Nhà thờ của tôi bây giờ ở ngay đây!*” – và những cảnh nào lòng ở Haiti, nơi bà cho biết đã thừa hưởng từ người cha mục sư một căn nhà dành cho những trẻ em bị lạm dụng. Bà đã nỗ lực tìm cách vận động gây quỹ

giúp học sinh trả tiền học phí, quần áo, giày dép, túi đựng sách vở v.v... Nhưng sau trận động đất năm 2010, lần đầu tiên bà biết thế nào là sự đánh lừa của những người đã từng hứa hẹn những sự giúp đỡ.

Chính bọn Clintons đã đầu độc bà ta. Trước trận động đất, họ phát động chiến dịch “*American Plan*”, một chương trình cứu trợ nhằm đẩy người dân Haiti ra khỏi đất đai tổ tiên của họ. Ngay cả Bill Clinton còn gọi đó là “*một thứ thỏa thuận ma quỷ*”. Sau trận động đất, tình hình còn trở nên tồi tệ hơn nữa: những luộm thuộm trong việc điều hành quỹ cứu trợ do bọn tay chân của Clintons phụ trách, cộng với những nghi ngờ có sự ăn chặn ăn bớt tiền cứu trợ. Diane không có khả năng sử dụng thành thạo những lời phê bình lý luận chặt chẽ, bà ta chỉ có mớ ngôn ngữ bỗ bã thường ngày, những *tốt, xấu* và *chiến tranh tâm linh*. Sai lầm của bọn Clintons không phải là sai lầm đơn giản, mà là tội lỗi. Họ là những kẻ độc ác. Vì vậy, lý thuyết của đảng Dân Chủ phô bày một sự thực phũ phàng: một hệ thống bầu cử lừa đảo sẽ chỉ chọn được những kẻ huyênh hoang tự cho mình là đầy thiện chí, nhưng thực tế là những kẻ bất lực vô tài.

Nói về Trump, Diane cho biết: “*Ông không phải là Chúa của tôi. Nhưng Chúa đã đặt để ông ta ở vị trí đó.*”. Chúa đã đưa Trump vào vị trí quyền lực và gieo cây hạt giống đức tin trong tim ông ta. Nếu mình biết cách nhìn, mình sẽ thấy đức tin ấy lớn lên từng ngày. “*Thật tuyệt vời!*”. Diane kêu to. “*Nó đang lớn lên và lớn lên mỗi ngày*”.

Niềm tin của Diane vào Trump cũng đang lớn lên từng ngày, cùng với sự quả quyết rằng những gì bà ta chứng kiến ở Haiti không chỉ là sự làm lỗi mà còn là tội ác. Diane bảo tôi: “*Chúng nó đang hãm hiếp, tàn phá Haiti!*”.

Thật quá kinh khủng để nói đến.

Thế nên, bà ta bỏ đi. Bà đi để vui vẻ với một nhóm nhỏ những người bạn mới gặp trong cuộc tập hợp lần này, một gia đình cùng khoác lên người bộ trang phục mang hình ảnh ủng hộ Trump. Nhưng bà ta tiếp tục quay lại. Chỉ để nói: “*Sự thực và những lời dối trá*”. Tôi không hiểu bà ta muốn nói gì. Bà ta lại bỏ đi, lại quay lại lần nữa. Đôi mắt bà ươn ướt. Bà quyết định: “*Tôi sẽ nói đây...*”. Nhưng bà không thể nào nói được. Bà đành bỏ đi. Mấy người bạn của bà có vẻ lo lắng. Nhưng vừa lúc, Diane quay lại. Bà ta

ngiêng người. “*Tụi chúng ăn thịt trẻ con.*”. Rồi bà ta lắc đầu, nước mắt tuôn rơi. Mấy người bạn của Diane gật đầu.

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

Sau đó, tôi có hỏi vài người bạn của Diane xem coi họ có cùng chia sẻ những quan tâm như Diane hay không. Một số bảo không, họ không nghĩ có chuyện ăn thịt người ở đây. Chỉ có tệ nạn ấu dâm thôi. Số khác tin chắc bọn Clintons là một lũ sát nhân,

“*Arkan-cide*”. Nhưng vào giờ khắc này đây, ở cuộc tập họp vận động tranh cử của Trump, chỉ có tình cảm đồng chí dành cho Diane. Một phụ nữ mặc bộ trang phục Trump xanh đỏ trắng rất ấn tượng đang quàng tay ôm vai Diane, người chị em cùng một lòng một dạ yêu Trump (sister-in-Trump) của mình đang run rẩy vì xúc động.

Sau buổi tập họp, ở một góc khá xa của bãi đậu xe, Diane mời tôi vào ngồi với bà ta trong chiếc xe SUV trắng hiệu Cadillac của mình. Bên cạnh, một chiếc Jumbotron (màn hình TV) nhỏ, quay quần xung quanh bởi một nhóm ủng hộ viên Trump người Mỹ đen, đang chiếu một đoạn video về Trump, với hình khuôn mặt của ông ta trên màn ảnh làm sáng hẳn cả một khu vực bãi đậu xe tối tăm. Âm thanh nhạc đập uỳnh uỳnh vào thành xe, cùng với ánh sáng xanh, tím, đỏ chập chờn làm nhức mắt, nhưng khuôn mặt Diane vẫn như một bức tượng. Bà ta muốn biết tôi có nhận biết được “*thông điệp*” của bà ta hay không, có được “*soi sáng*” chưa. Bà ta hỏi tôi: “*Anh đã nghe ông nói chuyện hồi tối, đã nhớ đến những gì tôi nói với anh, và đã hiểu rằng ông nói chuyện với chúng tôi qua những mật mã, đúng không? Giờ thì anh đã biết cả rồi chứ gì?*”.

Có lẽ tôi đã nắm bắt được cốt lõi câu chuyện.

“*The Great Awakening?*” (Một phong trào phục sinh tôn giáo xảy ra hồi thế kỷ 18 gây ảnh hưởng to lớn đến các thuộc địa của Anh và châu Mỹ). Tôi hỏi lại Diane, ám chỉ đến một cái *meme* của lý thuyết âm mưu QAnon mà Diane đang cố tìm trong điện thoại của mình, thứ lý thuyết buộc chặt uy lực của Trump vào với một phong trào phục sinh tôn giáo xảy ra từ trước khi có cuộc cách mạng Mỹ (1765-1783).

“*Chính xác là như vậy!*”. Diane trả lời, vẻ hãnh diện. Bà ta giảng giải cho tôi nghe về thứ tự bí hiểm của các mã chữ và số được gọi là *gematria*, trong đó những chữ và số có thể đổi chỗ cho nhau. Bà bảo: “*Những con số cho chúng ta biết về một số điều. Và những chữ viết Hoa*”. Những cái tweets của Trump mà mục sư Dave đã nói với tôi ở Louisiana. “*Tất cả những chữ viết Hoa, chúng tôi cộng lại thành con số.*” Diane nói thêm. Những mật mã ấy là những vạch ranh giới của những lý thuyết âm mưu ra đời từ hàng thế kỷ trước. Với Diane và những kẻ tin vào thuyết âm mưu Q, điều này không bác bỏ hệ thống; trái lại, nó là bằng chứng cho sự khó khăn của cuộc đấu tranh. “*Hai ngàn năm*”. Diane nói. *Sự tôn tại của Ki-tô giáo. Đại thể là như vậy.*

“Thật khó có thể hiểu được.” Tôi lấp bắp nói. “Tôi chưa bao giờ biết rằng thuyết âm mưu Q lại có liên quan gì đến Chúa.”

“Tất cả đều có liên quan đến Chúa”. Diane nói to. “Tất cả là một cuộc xung đột tâm linh. Trump sẽ nói cho anh biết điều đó. Nói đi nói lại, và sẽ nói đi nói lại nhiều lần!”

“Nhưng ông đâu có nói nhiều về Chúa –”

“Anh đã không chịu lắng nghe.”

Sự hiểu biết nó đang chờ tôi đây. Bà ta nói nhỏ. Hầu như bà bị xúc động đến chảy nước mắt: *Hãy tỉnh thức.*

Đã đến giờ nhập vào trạng thái “lên đồng”.

Đó là những cuộc đối thoại mới nghe có vẻ như chẳng đâu vào đâu nhưng thực ra đó là cách để có thể đạt tới được những sự thực phơi bày dưới ánh sáng của tâm linh huyền nhiệm.

Chẳng hạn như, bao lâu nay họ vẫn tranh cãi quyết liệt về làm thế nào mà những sản phẩm của Disney có thể dùng ảnh hưởng của ma quỷ để kiểm soát tư tưởng thanh niên Mỹ hay các sự suy diễn khác biệt

về “*Operation Paperclip*”, tên một kế hoạch hậu chiến sau khi đệ nhị thế chiến chấm dứt của chính phủ Hoa Kỳ, bí mật đem một số tội phạm chiến tranh Đức quốc xã về nước để giúp chế tạo vũ khí hóa học. Rồi mới đây nhất, họ tranh luận về điều gì đã thực sự xảy ra trong vụ nổ súng ở thành phố Las Vegas ngày 1 tháng 10 năm 2017. Theo thông báo chính thức từ giới hữu trách, một xạ thủ tên Stephen Paddock đã nổ súng vào đám đông đang tham dự một buổi hòa nhạc, làm thiệt mạng 59 người. Theo Diane, đây là một phần nằm trong kế hoạch ám sát Trump, ông này theo thời khóa biểu đã định trước là sẽ đến đây nói chuyện vài ngày sau đó.

Kế hoạch của ai vậy? Của bọn Saudi Arabia.

Tôi nói: “*Tôi thực sự không biết gì hết.*”

Diane xoe tròn đôi mắt. “*Tôi biết chứ! Để tôi kể cho mà nghe!*”

***

“*Sự thực ở ngay đó... Ông không có làm đâu*”

Sau đó, khi nghe lại đoạn ghi âm nội dung buổi đối thoại này giữa tôi và Diane (với sự đồng ý cho thu

băng của bà), tôi suy nghĩ rất kỹ và tin rằng mình không thể sử dụng bất cứ chi tiết nào trong các mẫu đối thoại. Chúng vượt quá sự tưởng tượng. Chúng không nói lên được điều gì ngoài chứng minh sự hoang tưởng của một phụ nữ. Để kiểm chứng, tôi lục lại những chi tiết về vụ nổ súng ở Las Vegas trên Google. *Trời Đất Quỷ Thần Oi!*— Không phải chỉ một mình Diane mắc chứng hoang tưởng. Ý tưởng cho rằng vụ nổ súng chết người ở Las Vegas là sản phẩm của một “bè lũ” gian ác quả đang hiện hữu thực sự trên hành tinh loài người của chúng ta và ở gần chúng ta hơn là những lý thuyết âm mưu xa vời kiểu QAnon. Tất cả được khởi đầu với Alex Jones (người phụ trách talk show trên một đài phát thanh phát đi từ Austin, thủ phủ tiểu bang Texas, một lý thuyết gia có quan điểm cực hữu và là một người đề xướng thuyết âm mưu hàng đầu), rồi được đồn thổi nhanh chóng bởi tập tài liệu 51 trang Powerpoint soạn thảo bởi một cựu viên chức tình báo CIA và Rich Higgins, nguyên là giám đốc sở hoạch định chiến lược trực thuộc Hội đồng an ninh quốc gia của chính phủ Trump. Trước hết, họ lưu ý rằng phe nhà nước Islam đã lên tiếng nhận mình là kẻ chủ mưu vụ nổ súng; kế đó là chi tiết một người ở cùng tầng khách sạn với thủ phạm nổ súng, theo

báo cáo, đã ăn thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ; và rằng, người này, dựa theo tài khoản facebook cá nhân của ông ta, là người có chủ trương ủng hộ sự chuyên giới. Hiển nhiên, những chi tiết ấy càng làm tăng thêm sự nghi ngờ về sự dính líu của bọn ISIS-antifa trong các cuộc tấn công trong nước Mỹ. Từ Jones cho đến Higgins, rồi tới Tucker Carlson, người điều hành một talk show trên kênh truyền hình FoxNews, vài tháng sau vụ nổ súng ở Las Vegas, đã mời được Scott Perry, một cựu dân biểu thuộc đảng Cộng Hòa và là một cựu chuẩn tướng Vệ Binh Quốc Gia hồi hưu, xuất hiện trên show của mình để nói về những chi tiết mà ông ta mô tả là “*những dữ kiện đáng tin cậy cho thấy sự liên quan của bọn khủng bố*” đằng sau vụ thảm sát.

Với mọi người, ý tưởng ấy có vẻ như vô lý, khó tin. Nhưng, nếu so sánh với nội dung của bài này, nó có thể được coi như một “*xu hướng*” (*mainstream*). Chương trình talk show của Carlson có số lượng người xem lớn gấp 3 lần số độc giả báo in của tờ báo đăng tải bài viết này. Nếu kể thêm ảnh hưởng của *đế chế Infowars* của Alex Jones, hàng hà sa số những mẫu tweets, mẫu tin, những mẫu còm (comments) – và loại trừ đi những gợi ý xa xôi mang

tính cách kỳ thị người Hồi giáo của chính Trump – chúng ta có thể nhìn Diane như thế này: *Bà ta không phải là một người có quan điểm cực đoan. Có thể, bà ta gần với thế giới trung dung của nước Mỹ hơn là chúng ta, một quan điểm thế giới mới vừa được hình thành sau những biến động chính trị.*

Chúng tôi bước ra khỏi xe để Diane hút thuốc. Đứng dưới bầu trời đêm Florida nóng bức, oi ả, tôi bỗng có ý nghĩ tại sao Trump không thẳng thừng tuyên bố huych toẹt tất cả những bí mật mà Chúa đã tin thác nơi ông ta. Nhưng rồi tôi tự ngăn mình lại. Nếu phúc âm của Trump là món quà dành cho người vừa được khai sáng thì giá trị đích thực của những bí mật ấy nằm ngay chính tính cách riêng biệt của sự khai sáng, của đặc quyền được tiếp nhận thông tin. Hãy để cho tầng lớp ưu tú thiểu số và bọn sống trong tháp ngà đắm mình với mớ “*khả năng chuyên biệt*” của chúng.

Tôi hỏi. “*Diane! Bà có biết gì về khái niệm của Ngộ giáo (Gnosticism) không?*”.

Trời không lạnh, nhưng bà ta run lên. “*Có chứ! Biết nhiều lắm!*”

Có vẻ như bà ta đã có đánh giá khác về tôi, như thể câu tôi vừa hỏi chính là sự trả lời.

“Điều bí ẩn,”. Tôi nói – *đồng thời cũng chẳng phải là cái gì bí ẩn.*

Diane gật đầu đồng tình. *“Không phải vậy. Nhưng mà là như vậy đấy.”*

Bà ta nói bằng thứ ngôn ngữ đầy ẩn dụ của cổ luật Ngô giáo.

Tôi lại hỏi. *“Tại sao, những con số có ý nghĩa gì không?”*. Những dãy mã số và chữ dài bất tận, việc đếm những mẫu tự, mỗi một ngày tháng (dates) đều có âm vang từ một ngày tháng trước đó.

“Bọn họ - chữ Bọn Họ viết thật lớn – cho rằng ngày tháng có quyền lực. Những con số!”

Tôi ngắt lời. *“Nhưng này Diane. Không, chúng chẳng có thứ quyền lực nào hết.”*

Mắt bà ta mở tròn xoe lần nữa. Và nụ cười rộng đến xệch mang tai. *“Chính xác!”*

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

Trong mỗi cuộc tập hợp vận động tranh cử của Trump, đều có một cảnh tượng độc đáo lúc Trump bắt đầu điếm mặt kẻ thù. Không phải Hillary Clinton hay Joe Biden, hay những di dân Mexico. Mà là nhóm nhỏ những người ngồi trong cái chuồng sắt trong khu vực gần diễn đài (nơi dành cho các ký giả-người dịch). Bọn này toàn là “những kẻ rất xấu”, “bọn cặn bã”, “những tên dối trá”. *Hãy nhìn chúng kìa!*”. Trump vừa lên giọng, vừa lấy tay chỉ về chỗ những ký giả. Hàng ngàn ủng hộ viên của ông ta

hướng về phía cái chuồng sắt gào thét. Nếu tôi có mang theo cái máy đo độ ồn của âm thanh bên mình, tôi sẽ có thể cho biết được chính xác cường độ nổi giận dữ đang trào dâng lên với mỗi lời kết án của Trump dành cho báo chí. Những tiếng la ầm ĩ: *Chúa, Súng, và lớn hơn hết thấy là những lời nguyện rủa CNN*. Chiếc áo thun có in hình hí họa Trump đang tè lên cái huy hiệu của CNN thấy xuất hiện khá nhiều trong các buổi tập hợp như thế này. Còn có những chiếc áo mang nội dung khác. Chẳng hạn: *“Dây thừng. Cây cao. Ký giả. Cần được rập chúng lại.”* (ám chỉ: sợi dây treo cổ bọn ký giả lên cây – Người dịch).

“Có ai ở đây tin rằng bọn truyền thông trung thực không?”. Trong một buổi tập hợp ở thành phố Hershey, Pennsylvania – buổi thứ 3 mà tôi tham dự - Trump đã hỏi cử tọa của mình.

“Không”. Họ gào lên.

“Có ai tin rằng bọn chúng đều bắt lương và đôi bại?”

“Có!”. Đám đông lại gào lên. Người phụ nữ ở cạnh tôi đứng ngửa người ra trên gót chân, môi dưới bặm

lại, mắt nhắm chặt, hai cánh tay vươn ra, với hai ngón giữa chìa thẳng.

Bọn nhà báo là kẻ thù đích thực đến từ bên trong. Kẻ thù này rất xảo quyệt; chúng tìm cách trộn lẫn vào chúng ta. Ở thời nước Nga của Sa Hoàng và Đức quốc xã, chúng là bọn Do Thái; ở thời kỳ chiến tranh lạnh của nước Mỹ trước đây, chúng là bọn cộng sản; sau sự sụp đổ của Liên Xô, phe Hữu ở nước Mỹ đã biết tập hợp lại trong một khoảng thời gian chung quanh lá cờ “đả đảo bọn đồng tính”. Tất cả đều đủ sức mạnh để đánh gục kẻ thù. Đến bây giờ thì là bọn ký giả. Chúng xảo quyệt giấu mình ở trong hàng ngũ chúng ta. Coi chừng đứa con ruột thịt của chúng ta lại là một đứa trong bọn chúng.

Vậy mà, ở đây, trong thành phố Hershey, tôi – một nhà văn, một người gốc Do Thái chính gốc, đã cầm được chiếc vé vào cửa, cùng bước hòa nhập với đám đông, và cuối cùng, đội lên đầu chiếc mũ đỏ. Rất nhiều những người quanh tôi mặc quần áo ngụy trang (cammouflage, ở đây tác giả ám chỉ những bộ quần áo có màu sắc xanh, đỏ, trắng, cùng với hình ảnh hoặc nội dung ủng hộ Trump – người dịch) tại sao tôi không mặc giống như họ? Thực ra, một phần

cũng là do lý do thực tế khi tôi phải xếp hàng chờ hàng mấy tiếng đồng hồ ngoài bãi đậu xe. Trời thì lạnh và mưa nữa. Tôi lại bị hói. Khi người bán hàng rong đẩy chiếc xe đi ngang, tôi chìa ra tờ giấy 20 đồng. Cũng là một quyết định khá khôn ngoan. Đám đông ở đây, ở thành phố Hershey – nơi được mệnh danh là “*thành phố ngọt ngào nhất trên quả đất*”, nơi những ngọn đèn đường trông giống như những viên kẹo Chocolat khổng lồ - họ cực đoan hơn đám đông ở Louisiana hay Florida. Trong số họ, ít có những gia đình đến tham dự chung, phần lớn là những nhóm thanh niên miệng không ngớt hô to *Trump! Trump! Trump!*, sau mỗi tiếng Trump là những nắm đấm giơ lên cao.

Vào tới bên trong, tôi tìm được một vị trí đứng không xa diễn đài bao nhiêu. Có lúc Trump nói đông nói dài, chẳng đâu vào đâu. Có lúc ông ta làm chủ được đám đông. Khi nói chuyện, ông ta khua tay như một cái ống bễ, lúc ra lúc vào, đếm từng lời nói dối, từng sự lừa gạt. “*Họ dọ thám chúng ta.*” Ai dọ thám? *AI* dọ thám không thành vấn đề. Cái động từ *dọ thám* mới là vấn đề. *Dọ thám.* “*Họ che dấu nó*”. Ông ta kêu lên. “*Che dấu nó để không người nào có thể nhìn thấy được.*” Giấu CÁI GÌ? Cái gì ấy không

thành vấn đề. Động từ *Giấu* mới là điều cần phải chú ý tới. Và câu trả lời của đám đông, khi Trump giang rộng hai cánh tay về phía trước: *Trump! Trump! Trump!*

Đừng để bị đánh lừa bởi cú pháp vỡ vụn trong cách nói của ông ta. Khi Trump đăng đàn, câu nói của ông ta không phải sai mà là một mớ hồ lớn (Syncretic), chập làm một với mạch suy nghĩ của đám tín đồ của mình. Đến với Trump, người ta xem được những vở hài kịch: câu chuyện cười về cái quạt xay gió (windmill) (Trong một buổi tập hợp vận động tranh cử hồi cuối tháng 12 năm 2019, Trump cho rằng những chiếc quạt xay gió phát ra âm thanh gây nên bệnh ung thư – người dịch), màn trình diễn độc đáo về Lisa Page. Người ta sẽ nghe những con số: *131 kỷ lục, 182 thẩm phán, một phần tám của một inch, 250 năm, 160,000 công ăn việc làm*. Những con số này có ý nghĩa gì? TRUMP. Những con số đó là những con số của Trump, những con số rất tốt, những con số thượng hảo hạng. Cũng giống như kẻ thù là kẻ thù của Trump, những kẻ thù tồi tệ, những kẻ thù tệ hại nhất. “*Nói ngay!*”, Trump gầm gừ, như thể ông ta đang bóp cổ Shifty Schiff (Adam Schiff, dân biểu thuộc đảng Dân Chủ, chủ

tịch ủy ban tình báo Hạ viện Hoa Kỳ, người đứng ra chỉ huy cuộc đàn hạch tổng thống Donald Trump hồi cuối năm 2019 – người dịch), tìm cách buộc ông này phải ói ra một lời thú tội: “*Nói ngay, đồ con hoang lươn lẹo!*”. Đám đông gầm lên theo Trump. Nói cái gì? Ai thềm quan tâm. *Lươn Lẹo. Con Hoang. “Tôi muốn buộc ông ta phải nói ra.”*. Đám đông muốn được chứng kiến cảnh tượng đó.

Ảnh (By Bruce Gilden/Magnum Photos)

Những con số về thời gian của Trump sẽ rất khó hiểu với những ai mong đợi sự nghiêm chỉnh, chính xác cố hữu của nó. Thực ra, chúng có nguồn gốc từ tính cách gây cười của người Do Thái. Trump mô

phông lối gây cười này, nhưng lại vắn vẹo đi cho khác. Với lối gây cười Do Thái, nó vui là bởi vì nó buồn, và nó buồn là vì nó vui.

Với Trump, nó vui là vì nó xấu xa, hèn hạ.

Hãy thử đùa chút coi! Hãy bắt đầu với những con số. “5 năm”, Trump bảo. Rồi ông ta ngưng lại, miệng cười tự mãn. “9 năm, 13 năm, 17 năm, 21 năm, 25 năm, 29 năm”.

Rồi ông ta xuống hàng: “*Khi tôi hết làm tổng thống!*”.

Đám đông rộ lên. “*Nào*”, ông ta nói, chỉ tay về phía cái phòng chật ních những ký giả, “*Tôi nói như vậy để làm cho bọn này trở nên phát điên, phát khùng thôi. Thấy không, họ phát điên lên rồi. Chỉ giỡn thôi mà họ đã vậy*”. Đùa thôi mà. “*Tôi không biết, mình có nên thử xem không? Có lẽ, hãy thử xem coi.*”. Có lẽ. “*Tôi chỉ đùa thôi mà. Đây các ký giả, tôi chỉ đùa thôi đấy nhé.*”. Không đùa đâu đấy. Điều này mang lại hiệu quả: Những “*đùa cợt*” của Trump sẽ trở thành nội dung duy nhất về cuộc tập hợp của Trump nằm trong bản tin tức buổi chiều.

Nó tức cười là vì nó gây shock.

Bỗng nhiên, Trump trở nên nghiêm chỉnh, không một chút gì có vẻ đùa cợt. Không sử dụng bất cứ một trạng từ nào để chuyển đề tài – vì thực ra, ông ta không cần – Trump cao giọng: *“Những thành phố dung dưỡng, che giấu bọn tội phạm gây chết người”*. Ông ta thản nhiên như thể đang nói chuyện về đề tài này từ đầu buổi đến giờ. *“Giới chức quyền lực tư pháp ở những thành phố đó đã cố tình thả ra khỏi tù những tên ngoại quốc tội phạm, chúng bạo động và vô cùng nguy hiểm; nhưng chúng vẫn được tự do để tiếp tục gây án, tiếp tục giết chóc, hãm hiếp.”* Hai cánh tay như cái ống bễ của Trump đưa lên đưa xuống, đưa ngang đưa dọc; Và giờ thì cánh tay ông ta chặt thẳng xuống. *“Tàn bạo”, Chop! (Chặt).* *“Sát nhân”, Chop!”* *“Cướp Bóc”, Chop!.* *“Chém toạc làm hai ngực người ta ra,”*. Một nữ sinh tuyệt vời còn ở độ tuổi teen, bị bọn cư trú bất hợp pháp tàn ác chém chết bằng mã tấu. Không phải chỉ một trường hợp cá biệt, mà cả hai trường hợp đều như vậy. Tất cả là do bọn Dân Chủ đã *“dung chứa bọn tội phạm dâm dục bạo động bất nhân”*.

Còn thêm nữa: *“Đây mới chỉ là những vụ án mà chúng ta được biết.”* Còn rất nhiều những sự thật tối tăm, bị che giấu. Tại buổi tập họp ở Hershey,

Pennsylvania, Trump kết án: “*Một trong những thành phố dung dưỡng tội phạm tệ hại nhất ở ngay đây, là Philadelphia*”. Đám đông có mặt lúc đó đã phản ứng bằng những tiếp *boos* âm ỉ. Giọng một người đàn ông đứng phía trước gào lên “*Địt mẹ chúng nó!*”. Không khí như một nghi thức tế lễ, những “*lời thánh thi*” khủng khiếp cứ được lập đi lập lại, “*bọn ngoại quốc ở lâu*” và “*hãm hiếp*” và “*tấn công tình dục một đứa bé*” và “*bọn ngoại quốc*”, “*xâm phạm trẻ vị thành niên*” và “*hãm hiếp*” và “*công súc tu sĩ*” và “*tội phạm tình dục*” và “*thứ vật*”; “*thành phố Philadelphia thả chúng ra để chúng tự do lang thang trên những đường phố của chúng ta*”.

Làm sao mà điều ấy xảy ra được? Bởi vì họ muốn thế. Trump bảo: “*Họ cản trở ICE (cảnh sát an ninh nội địa phụ trách hải quan và di dân). Trong lúc chúng ta nói chuyện ở đây, một tên tội phạm di dân bất hợp pháp đã có tiền án 3 lần bị trục xuất vẫn nhõn nhõn ở Pennsylvania vì thành phố Philadelphia cho phép hắn được tự do! Thành phố của*” – Trump cười điệu, đùa giỡn, không đùa đâu, lại cười điệu và lắc đầu, chờ cho đủ cao trào, *the punch line* – *điểm nhấn cuối cùng*, ngón cái và ngón trở cong vào

nhau, giơ lên, cái - dấu - hiệu - O.K- không-phải-là-dấu-hiệu vì đó chỉ là cách cử động của Trump – “thành phố của tình yêu anh em bằng hữu”.

Ngón cái và ngón trỏ của Trump cong vào nhau, làm dấu hiệu OK, cũng là dấu hiệu White Power – Quyền lực của người da trắng. Ảnh chụp tại một buổi tập họp. Nguồn: AP

Mấy tháng sau lần gặp gỡ mục sư Dave ở Bossier City, Louisiana, chúng tôi nói chuyện với nhau qua điện thoại. Ông ta bảo tôi: “Có nhiều lắm những

drops". Ý ông ta muốn dùng chữ "*drop*" để ám chỉ những "đầu mối". Trận đại dịch Covid-19 đang hoành hành khủng khiếp khắp nơi và hàng chục ngàn người Mỹ thiệt mạng do nhiễm bệnh trong lúc Trump cố tìm cách xem nhẹ, cho rằng rồi thì cơn dịch sẽ sớm biến mất. Những buổi tập họp của ông ta tạm thời bị đình chỉ, những buổi họp báo hàng ngày về diễn tiến của đại dịch cho thấy một Trump lúng túng, vụng về dù mục đích của chúng là để đánh bóng Trump trước mặt cử tri hơn là mang tính cách thông tin cho đại chúng. Cũng tại những cuộc họp báo này, Trump tiếp tục tìm cách tấn công giới truyền thông, gạt qua một bên lời khuyên của các giới chức y tế chuyên môn và truyền đi những mật hiệu. Thời lượng hai tiếng đồng hồ trong các buổi họp báo ấy không phải để thông tin, để xoa dịu nỗi lo lắng hay liên kết mọi người lại với nhau. Mà chúng chỉ là để thay thế những buổi tập họp vận động tranh cử của Trump trong thời đại dịch ai cũng phải tôn trọng yêu cầu giãn cách xã hội để tránh lây nhiễm. Những tin đồn tạt tụy nhất của Trump tiếp tục phân tích từng câu nói, từng động tác múa tay hươu chân của ông ta, đến cả màu sắc chiếc cà vạt ông đeo hàng ngày ngày mong tìm ra những ý nghĩa ẩn chứa bên trong.

Mục sư Dave giải thích: *“Hãy xem đó như những mảng thông tin liên hệ chằng chịt với nhau. Ông đang truyền đi những tín hiệu đó.”* Nơi chôn đã thay đổi, nhưng nội dung vẫn như cũ: Trump, Báo chí, những kẻ thù vô hình. Mật mã nằm ẩn trong mật mã, vượt khỏi tầm hiểu biết của chúng ta. Cà vạt đỏ, cà vạt hồng. Có sọc không? hãy tiếp tục để ý tới những chi tiết chứa đựng nhiều ý nghĩa. Chớ có sao lãng. Dave bảo: *“Nếu anh để ý nhìn, sẽ thấy ông vẽ chữ Q trong không gian, vòng tròn O và gạch ngang phía dưới chữ O.”*

Có đúng là Trump đã thực sự chỉ dấu một điều quá hiển nhiên để thấy như vậy không? Làm như vậy chẳng khác gì tự tố giác mình không?

Dave nói tiếp. *“Phải nhìn nó như một tổng thể”*. Tất cả những thứ đó – virus, bọn hiệp dân, bọn sát nhân con trẻ. Tất cả chúng kết hợp với nhau để nhằm hại Trump.

Liệu họ có đang thành công không?

Tuyệt nhiên không thể. Đây là kế hoạch đã được định trước. Dave đáp: *“Ông muốn trừng phạt chúng ta”*. Ông (He), trong trường hợp này, Dave không ám chỉ Trump, mà là cha của Trump: CHÚA. Như

Trump, Covid-19 là một khí cụ để thực hiện ý chí của Chúa, và Ngài để mặc cho Covid-19 hoành hành nhằm mục đích trừng phạt tội lỗi “tập thể” (corporate sin) của chúng ta, với tư cách một quốc gia đã không làm tròn nhiệm vụ toàn tâm toàn ý tôn thờ Ngài và thiên sứ của Ngài, TRUMP. Quan điểm này không xa lắm với quan điểm của các nhà lãnh đạo Ki-tô giáo phe Hữu, bao gồm Franklin Graham, nhà truyền giáo Robert Jeffress của đài FoxNews và Ralph Drollinger, người phụ trách việc học tập Kinh thánh của tòa Bạch Ốc.

Nhưng đã có tin vui, Dave nói tiếp. Chúa đã cho chúng ta cơ hội để chuộc lỗi của mình. *“Chúng ta nên lợi dụng cơ hội này để thanh tẩy. Từ bỏ mọi căn bã xấu xa và trở về với sự thuần khiết nguyên thủy”*.

Một sự thanh tẩy. Một sự hứa hẹn. *“Phải xem nó như là một tổng thể,”*. Dave nhắc lại với tôi, khuyến cáo tôi nên quan sát từng chi tiết mỗi cuộc họp báo về Covid-19 của Trump – hãy để ý tới những người ở gần Trump trên diễn đài, cách họ đập đập vào chân, coi chừng đó là họ đang đánh Morse đấy, hoặc cách họ chớp mắt. Mở to mắt ra mà nhìn. THE AWAKENING sẽ vĩ đại, vô cùng vĩ đại, và những buổi tập họp mọi người sẽ được tổ chức trở lại.

(Thực vậy, khi phóng sự này xuất hiện trên báo, số tử vong vì Covid-19 đang tăng nhanh. Và một biến cố khác, sự kỳ thị người da đen (anti-Blackness), đang trở thành sự kiện nóng bỏng nhất từ trước tới nay, lôi kéo sự chú ý đặc biệt, quốc gia cũng như quốc tế. Tuy nhiên, Trump vẫn thông báo kế hoạch tái phục hồi những cuộc tập hợp tranh cử đang bị gián đoạn.)

Chỉ những người được đặc biệt mặc khải – Dave, Diane, QAnon – mới biết đến cái tên “*Cơn Bão*” (*The Storm*), rằng nó sắp xảy đến, nhưng hầu như tất cả những tín đồ tận tụy của Trump đều có thể nhận ra nhờ vào những dấu hiệu, như chiếc pháo sáng bắn lên giữa đêm tối ngoài biển cả: Ở thành phố Minneapoli, một nhóm nhà báo CNN bị bắt ngay trước ống kính truyền hình, trực tiếp cho cả nước xem; Ở New York, một đoạn video chiếu hình ảnh một viên cảnh sát chống biểu tình đưa tay làm dấu hiệu O.K. được lan truyền rộng khắp; và ở D.C. tiếp theo sau nghi thức bắn hơi cay vào đám biểu tình chống kỳ thị chủng tộc, vị tổng thống của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ long trọng bước qua mặt đường tẩy rửa sạch sẽ, tay giơ cao quyền kinh thánh, nhưng lộn ngược đầu – Một dấu hiệu? một cử chỉ

phát lệnh? – sợi dây đánh dấu trang màu đỏ đung đưa dọc theo cổ tay ông ta trông như cái lưỡi của một con rắn.

Hình ảnh ấy có ý nghĩa gì không?

Dave nói, ám chỉ điều chúng ta vừa chứng kiến.
“*Hãy cầu nguyện. Và để cho nó qua đi!*”.

Jeff Sharlet

Nhà văn Jeff Sharlet (1972 -) là tác giả hai tập tiểu luận được dư luận đánh giá rất cao và nằm trong danh sách những quyển sách bán chạy nhất: **Sweet Heaven When I Die** và **The Family**. Tác phẩm của ông đã nhận được nhiều giải thưởng danh giá, trong đó có National Magazine Award, The Molly Ivins Prize và The Outspoken Award. Ông hiện là Giáo Sư Trợ Giảng (Associate Professor) cho Dartmouth College và là biên tập viên của các tạp chí Harper's, Rolling Stone và Virginia Quarterly Review.

NGÀI LÀ THIÊN SỨ... – Thiên phóng sự điều tra của JEFF SHARLET do T.Vấn chuyển ngữ, là tác phẩm thứ 74 trong Tủ Sách Điện Tử T.Vấn & Bạn Hữu.

Bản điện tử được phát hành miễn phí trên hệ thống toàn cầu của trang mạng văn học:
T.Vấn & Bạn Hữu
(T-Van.Net).

Bản Quyền thuộc về tác giả
và Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu

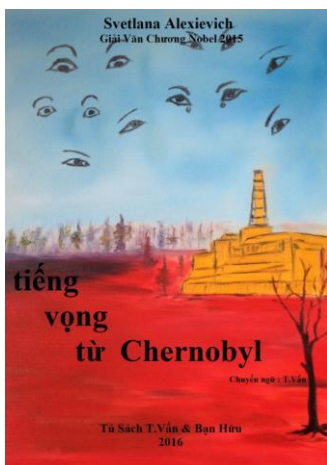
tv&bh

TÁC PHẨM CỦA T.VẤN
TRONG TỦ SÁCH T.VẤN & BẠN HỮU

(Để đọc các tác phẩm của T.Vấn, độc giả có thể vào trang web VĂN HỌC và ĐỜI SỐNG: t-van.net, bấm chọn tủ sách điện tử T.VẤN & BẠN HỮU)

Tập hợp những bài viết về những người hoạt động trong các lĩnh vực nghệ thuật – thơ, văn, nhạc, họa, hình– mà tác giả đã có cơ duyên gặp gỡ, quen biết, hoặc chỉ giao lưu qua trung gian các loại hình nghệ thuật vừa kể. Hầu hết những tác giả được “viết” đến trong quyển sách đều tụ họp ở một sân chơi chung, đó là trang mạng văn học T.Vấn & Bạn Hữu.

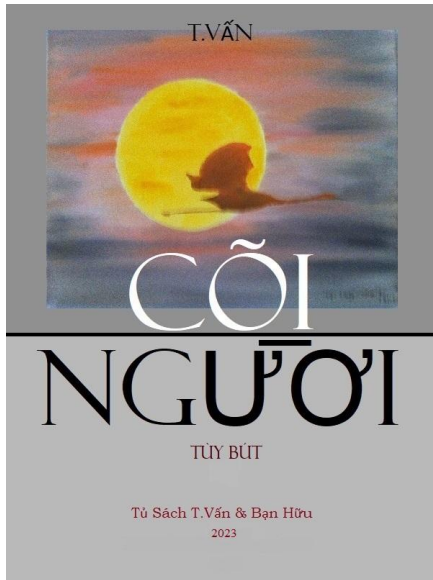
Tác phẩm “Tiếng vọng từ Chernobyl” của nhà văn đoạt giải thưởng văn chương Nobel năm 2015 Svetlana Alexievich là tác phẩm văn chương đầu tiên lấy chủ đề chính từ vụ nổ nhà máy hạt nhân Chernobyl. Tác phẩm là tổng hợp những câu chuyện kể của từng con người, trực tiếp hoặc gián tiếp là nạn nhân của vụ nổ, xa hơn nữa, là nạn nhân của chính cách đối phó với thảm họa của nhà cầm quyền.

Ôi cố nhân! Ôi New Orleans! Ôi những hồi ức vừa dịu dàng, vừa đánh đá đâm những mũi kim đau buốt. Tôi đã gặp lại New Orleans sau 7 năm từ lần gặp gỡ đầu tiên đầy kỷ niệm và sau 6 năm từ trận bão thế kỷ Katrina tàn phá thành phố khởi nghiệp của Louis Armstrong, người nhạc sĩ Jazz vĩ đại nhất của mọi thời đại. Và trong đây cùng tiềm thức, câu thơ cũ của Linh Vũ được trích dẫn trong một bài viết về thành phố này năm 2008, bỗng bật lên như có ai đưa tay chạm vào nút bí ẩn trong đầu: “Mai gió sớm có đêm nào ghé lại / Thổi Blues xanh phố cảng một nốt buồn .. .”.

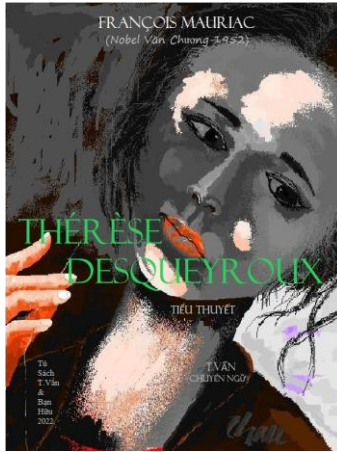

Ai cũng có một quê hương, để khi xa thì nhớ về và để khi gần thì . . . ghét bỏ. Như mái nhà cha mẹ, từ đó mình được sinh ra. Như thành phố thân yêu, từ đó mình lớn lên và có những kỷ niệm. Đất và nước – hai thành tố cấu tạo một miền quê hương. Khổ đau và hạnh phúc- hai mặt của một định mệnh cấu thành cuộc sống con người. Quê nhà và quê người – hai nẻo của một cõi đi về. Một bên là hệ lụy. Bên kia là nắm mồ.

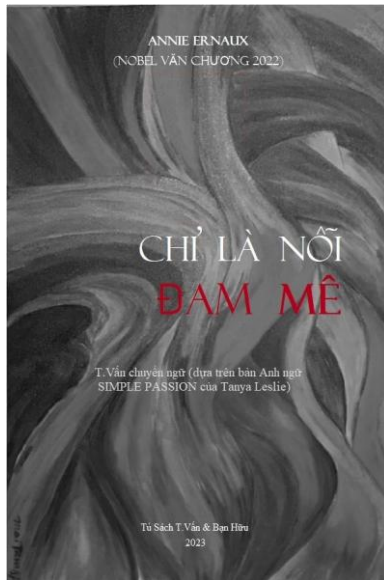

Tập Tùy Bút này sẽ là tập cuối cùng trong cái gọi là “sự nghiệp” viết lách của mình, nên giờ đây, trong căn phòng chung cư ẩm cúng nhờ tình thương yêu và sự chăm sóc của các con, tôi hoàn tất một lần và mãi mãi tập sách tiền định như tôi và người bạn đời đã mong muốn.

Và để tưởng nhớ đến nàng, tôi chọn ngày giỗ đầu, 24 tháng Giêng 2023, là ngày phát hành tập sách.

Một tác phẩm (dù là chuyển ngữ) ra đời đều có sự đóng góp, hay góp ý của những người ngoài tác giả (dịch giả). Trong trường hợp của tôi, tôi xin được gửi lời cảm ơn tha thiết đến người phụ nữ năm xưa, người đã cùng tôi vào vai Thérèse Desqueyroux và Jean Azevedo trong những buổi “ngồi đồng” hàng nhiều tiếng đồng hồ tại một quán cà phê trong chung cư Nguyễn Thiện Thuật, Sài Gòn.

“...Tôi ngắm nhìn những trang giấy đầy chữ với một nỗi kinh ngạc và một cảm giác tương tự như sự xấu hổ, những cảm tưởng mà trước đây - khi còn đắm chìm trong nỗi đam mê và nhu cầu cần phải viết về nỗi đam mê ấy - tôi đã không hề có. Viễn tượng một ngày nào đó quyển sách sẽ đến tay độc giả đưa tôi đến gần hơn với sự phán xét của công chúng và những chuẩn mực ‘bình thường’ của xã hội.”